Serie nouă
aprilie 2012
4
(CXXX)
36 pagini
9 lei

ACTUALITATEA MUZICALĂ

REVISTĂ LUNARĂ A UNIUNII COMPOZITORILOR ȘI MUZICOLOGILOR DIN ROMÂNIA

Din sumar:

Premianţii noştri
Evenimente organizate de Societatea Română de Radio
Răzvan Suma: Vă place Bach?
Eurovision România 2012
O stea... cu nume
O carte despre Paul Urmuzescu

În imagine: Laureaţii Premiilor revistei noastre pe anul 2011 (Foto: Gabi Boholţ)

Tranzitivitate şi reflexivitate

Liviu DĂNCEANU

Referindu-se la dubla intenţie a limbajului uman, Tudor Vianu surprinde două aspecte esenţiale: 1) faptul lingvistic este în acelaşi timp tranzitiv şi reflexiv; 2) între tranzitivitate şi reflexivitate există un raport de inversă proporţionalitate (T. Vianu: *Despre stil şi artă literară*, Editura Tineretului, 1965, p.21 urm.). Tranzitivitatea ilustrează în acest caz relaţia prin care se transmite o anumtă legătură (caracteristică, valoare), ce se verifică a fi similară în planul tuturor entităţilor (nivelurilor, termenilor etc). La rândul ei, reflexivitatea constituie apanajul celor ce se răsfrâng, transmiţându-se pe sine, totodată făcundu-şi cunoscute propriile întrebări şi răspunsuri. Cu cât o operă este mai tranzitivă, cu atât ea este mai puţin reflexivă şi invers, cu cât indicele de tranzitivitate este mai redus, cu atât cel de reflexivitate este mai crescut. Acelaşi Tudor Vianu observă că „cine vorbeşte comunică şi se comunică. O face pentru alţii şi o face pentru el. În limbaj se eliberează o stare sufletească individuală şi se organizează un raport social” (T. Vianu, op.cit). Muzica, în calitatea ei de limbaj încărcat cu sens şi semnifcaţie, reflectă persoana compozitorului şi, în ipostaza ei de artă mediată, a restitutorului, afectând, în maniere şi intensităţi diferite, pe toţi cei ce o ascultă. Reprezentarea fiinţei colective, care este publicul virtual, se săvârşeşte în special prin sacrificiul intimtăţii şi accederea la înţelesuri cât mai generale, care să poată fi transmise oricărui tip de sensibilitate omenească. Strategia componistică a muzicilor intens tranzitive trebuie să pună în prim plan acele soluţii convenabile (convenţionale, comode), menite să fie împărtăşite de o audienţă cât mai largă. Iar oglindirea persoanei autorului se realizează graţie inflamării intimităţii şi a adevărurilor ei subiective, întruchipate în mijloace componistice pe cât posibil proprii, inedite, ceea ce face ca aria de circulaţie a produselor muzicale bazate pe primatul reflexivităţii să fie restrânsă, mărginită. În ultimă instanţă tranzitivitatea şi reflexivitatea devin valori ce determină gradul de popularitate şi, de ce nu, de accesibilitate a unei opere muzicale: cu cât tranzitivitatea creşte, cu atât opera este mai ”prietenoasă” şi mai la îndemână; cu cât reflexivitatea este mai accentuată, cu atât opera este mai impopulară şi mai dificil de abordat. Ascultaţi o piesă în stil rock sau pop: sumedenie de locuri comune, de expresii care se repetă, de stereotipuri, rezolvări tipizate, ca şi cum autorii ar veni în faţa auditoriului cu formule de întâmpinare şi de politeţe ce vizează zonele oarecum superficiale ale conştiinţei. Acelaşi lucru se întâmplă cu muzicile savante ce reiterează vocabulare şi sintaxe sonore de multă vreme consacrate şi care, prin reproducere, scad preţul unui opus ca document interior, atenuându-i în mod evident reflexivitatea. La polul opus, muzicile surrealiste, improvizatorice şi, mai ales, cele intens formalizate (serializate, fractalizate, stockasticizate), propunându-şi să se exprime cât mai complex şi mai profund prin exhibarea fondului cel mai intim subiectiv, au toate şansele să eşueze în inextricabilitate şi obscuritate, devenind intranzitive. În general tranzitivitatea este solidară tendinţelor manieriste (întemeiate pe combinarea eclectică a unor mijloace de expresie deja existente), pe când reflexivitatea se fundamentează pe acele atitudini remanieriste (axate pe invenţie şi înnoire). Şi, dacă astăzi tânjim copios după tranzitivitate, este, pesemne, pentru că trăim preponderent reflexiv. O compensaţie? Nicidecum. Tranzitivitatea alungă reflexivitatea, în timp ce reflexivitatea poate primi la sânul ei, când este autentică, tranzitivitatea.

DIN SUMAR

Premiile A.M. ____ 2-10
Aniversări ____ 11
Concerte... sub lupă ____ 12-14
Recenzie ____ 14
Pe glob ____ 15
Premiile Radio România Cultural ____ 16
Punctul pe j... azz ____ 19
Eurovision România ____ 20-23
Baletul “Cenuşăreasa” ____ 24
Alles Davies ____ 25
Lansare Paul Urmuzescu ____ 26-28
Pe scene ____ 29-30
Femina ____ 33
Flash intern ____ 34
CD-uri ____ 35

Premiile “A.M.”, de 22 de ani

Cum trece vremea! Parcă mai ieri un grup de entuziaşti, în frunte cu Luminiţa Vartolomei, punea bazele publicaţiei „Actualitatea Muzicală” - pe atunci, în 1990, un bilunar tipărit pe hârtie de ziar. De aproape 11 ani însă aveţi în faţă o revistă ce apare în condiţii grafice remarcabile – o publicaţie pe care compozitorii, instrumentiştii, dirijorii şi interpreţii noştri o meritau din plin.

Premiile anuale ale revistei s-au acordat chiar din 1991, după primul an de apariţie, aşa încât recenta ediţie a Galei a purtat numărul 22. Cu sprijinul moral şi material al Uniunii Compozitorilor şi Muzicologilor, dar având şi parteneri generoşi, mereu alături de muzică şi muzicieni (Editura „Litera”, Rovinex Focşani, Hotel „Marshal”, Restaurantul „La Cena”), a rezultat un eveniment strălucitor, unul dintre cele mai reuşite din istoria de 22 de ani a manifestării. Premiile au fost consistente, în frumoasele pungi cu însemnele „Litera” aflându-se 3 superbe apariţii de

Octavian Ursulescu şi Adrian Iorgulescu - foto: Diana Murăşan

foto: Diana Murăşan

foto: Diana Murăşan

Octavian Ursulescu, Mihai Cosma, Carol Roman şi A. Dragomir - foto: Gabi Boholț

la această editură, cărora li s-au adăugat CD-uri cu muzică românească editate de U.C.M.R., cărți de la Editura Muzicală, Editura UNMB şi Biblioteca Metropolitană (biografiile compozitorilor Temistocle Popa şi Paul Urmuzescu). Iar laureatele au primit câte un superb trandafir – altă contribuție a Ralucăi Târnăuceanu, de la Editura „Litera", care a ținut să înmâneze personal diplomele componenților formației ei preferate („intelectualii rock-ului", cum inspirat au fost numiți), Holograf.

Adina Dragomir - foto: UCMR-ADA

Distincțiile au fost anunțate alternând genurile, laureații de la secțiunea cultă beneficiind, la inițiativa colegului prof. univ. dr. Mihai Cosma, de un „Laudatio" din partea unor personalități unanim respectate: prof. univ. dr. Grigore Constantinescu, prof. univ. dr. Dan Dediu (rectorul UNMB), criticul muzical Oltea Şerban Pârâu, publicistul Carol Roman (decanul de vârstă al presei scrise, tatăl cunoscutei soliste de dinainte de 1989, Denis Roman). Premiul pentru promovarea artei coregrafice a revenit Simonei Şomăcescu, premiul pentru interpretare clarinetistului Emil Vişenescu (a ajuns în ultima clipă de la o repetiție la Ateneu şi a fost susținut frenetic de numeroşii săi studenți), premiul „reporterul anului" - tinerei Adina Dragomir

Norela Costea, Mihai Cosma, Simona Şomăcescu, Gr. Constantinescu - foto: Gabi Boholț

Adriana Vlad, Florin Budnaru, Victor Bucur, Georgiana Mototolea, Adina Sima, Anca Țurcaşiu, Bianca Ionescu, Cătălin Petrescu, Mirela Boureanu-Vaida, Silvia Şohterus, etc. dar şi actorul... Istvan Andras Demeter, preşedinte-director general al Societății Române de Radio-difuziune! Trofeul (ca şi în cazul formației Holograf – o diplomă de mari dimensiuni, înrămată) a fost înmânat directorului general adjunct al Teatrului Național de Operetă, Alina Moldovan.

de la „Radio România Cultural", iar titlul „Spectacolul anului" a revenit montării de la Teatrul național de operetă „Ion Dacian" „Rebecca", de Sylvester Levay şi

Mihai Cosma, Simona Şomăcescu şi Grigore Constantinescu - Foto: Diana Murăşan

Michael Kunze, în regia lui Attila Beres. Ca niciodată, absolut toți artiştii din distribuție (şi au fost peste 25!) au fost premiați, între ei numărându-se Alexandra Crăescu,

Spre deosebire de laureații secțiunii „Muzică clasică", cei de la „Divertisment", foarte cunoscuți marelui public, au beneficiat de introduceri ceva mai succinte din partea colegului Octavian Ursulescu. Şi nici nu era nevoie, cel puțin în cazul lui Dumitru Lupu (premiul pentru film muzical), realizările sale în domeniu fiind amplu

Octavian Ursulescu, Norela Costea, Roman U. Vlad şi Mihai Cosma- foto: Gabi Boholț

comentate în precedentul nostru număr. Compozitorul a venit însoțit de fiica sa Dumitrana, o speranță a muzicii uşoare. Recompensat la rândul lui cu o diplomă de merit, Dumitru Cucu, regizorul artistic al celor 7 filme cu muzică şi scenariu de Lupu, a adus şi o echipă de filmare de la TV H2.0. Dacă tot am ajuns la acest punct, ne-a bucurat prezența activă, cu filmări şi interviuri, a echipelor de la TVR, Antena 1, GiGa TV (mulțumim, Cătălina Țarălungă!), Realitatea, precum şi a colegilor de la Agerpres, Mediafax, Rador, „Libertatea", Cronica Română, Radio România Cultural, Muzical & Actualități, Art ActMagazine, Telegraf, Radio Best FM, Felicia, Radio Iaşi. Între VIP-urile care au onorat Gala s-au numărat preşedintele U.C.M.R., compozitorul Adrian Iorgulescu (care a rostit, spiritual ca de obicei, cuvântul de deschidere), vice-preşedintele U.C.M.R., Ulpiu Vlad, criticul muzical Viorel Cosma, Margareta Pâslaru, Florin-Silviu Ursulescu, Gilda Lazăr, talentatul solist Marius Bălan.

Roman Vlad şi Ulpiu Vlad - foto: Diana Murăşan

Revenind la premiile secțiunii „Divertisment", cei de la Holograf (Dan Bittman, Antonio Furtună, Romeo

Iulian Vrabete şi Dan Bittman - foto: Diana Murăşan

Dediu, Iulian Vrabete) au venit fără colegul lor Edi Petroşel, plecat în Germania. Iar managerul trupei, Aurel Mitran, a dispărut pe la jumătatea festivității, deşi abia aştepta, în postură de cunoscător, să se delecteze cu vinul roşu de la Rovinex Focşani (Victor Istrate ne-a trimis 5 soiuri diferite de vin, unul mai bun ca altul!)... Premiul pentru creație a revenit unui foarte înzestrat şi promițător compozitor de 30 de ani, Roman U. Vlad, la fel de valoros pe tărâmul muzicii de cameră, electronice,

Iulian Vrabete, Dan Bittman, Tino Furtună şi Romeo Dediu - foto: Doimih

Elena Gheorghe, Octavian Ursulescu şi Mihai Cosma - foto: Gabi Boholţ

uşoare sau de teatru. Este cercetător la UNMB, acolo unde şi-a susţinut doctoratul şi masteratul, în jazz şi muzică uşoară (la acest ultim capitol a impus titluri cum ar fi „Nu-i nimic”, „Când o văd”, „De luni până vineri”, „Un fir de poveste”). Şansa consacrării talentului său i-o datorează Smarandei Oţeanu-Bunea, director-fondator al Operei Comice pentru Copii, care a avut încredere deplină în el. Aşa s-au născut partiturile de excepţie pentru spectacolele „O noapte furtunoasă” (cu succes pe Broadway şi făcând săli pline în fiecare săptămână la noua sală a O.C.C., la fostul Teatru Giuleşti), „Scufiţa Roşie”, „Piatra din casă”, „Ciuleandra” (pentru care Roman Vlad a fost premiat în India, alături de

Elena Gheorghe - foto: Diana Murăşan

colectivul Operei). Muzica scrisă de el pentru spectacolele de mai sus ale O.C.C. s-a auzit în multe țări ale obiectul laurilor noştri, a avut, în ciuda sarcinii, 3 hit-uri internaționale majore. Mai întâi „Midnight Sun", în Top 10 România. „Hot Girls", de asemenea licențiată în zeci de țări, i-a permis cucerirea unui nou

foto: Gabi Boholț

lumii (cu premiu şi în Germania), aşa cum cu titlu personal a întreprins turnee în SUA, Danemarca, Franța, Maroc. A produs rumoare în sală apariția frumoasei, senzualei Elena Gheorghe, cu atât mai mult cu cât a păşit, vaporos, în plină festivitate! Toate privirile s-au întors către ea, trădând uimirea față de silueta perfectă, la 4 luni după ce a devenit mamă. Mai mult de atât, în anul 2011, care face piesă licențiată în nu mai puțin de 50 de țări, cu locul I în top-urile din Olanda şi Spania şi staționare 3 luni teritoriu, Mexic. În fine, recentul „Your Captain Tonight" (video-clipul a fost filmat chiar în noaptea de

Dumitru Lupu - foto: Janina Bădici

M. Cosma, E. Vişenescu, Dan Dediu - foto: Gabi Boholț

dinaintea festivității de față!) se bucură deja de succes în Franța, Israel sau Columbia. În 2011 Elena Gheorghe a întreprins turnee de succes în Spania, Serbia, Olanda, Germania, cântând uneori şi în fața a 40.000 de spectatori!

După tradiționala fotografie a laureaților de pe treptele Palatului Cantacuzino, sub obiectivul reputatului artist fotograf şi regizor Gabi Boholț, s-a trecut la plăcuta sesiune de socializare, în încăpătoarea sufragerie a Palatului, unde mai întâi li s-au oferit premiile artiştilor din distribuția musical-ului „Rebecca". Dar între timp „acțiunea" se declanşase, cei aproape o sută de invitați delectându-se cu cea mai bună pizza coaptă pe vatră cu lemne, adusă de la restaurantul vedetelor, „La Cena" (mulțumim, Serghei Niculescu Mizil!), cu delicioasele „canapeluțe" (toast-uri cu tot felul de bunătăți) aduse de doi ospătari stilați de la restaurantul artiştilor, cel al hotelului „Marshal" (mulțumim, Ion Antonescu, mare iubitor şi protector al culturii!), totul udat cu licorile fermecate trimise de Victor Istrate din pivnițele Rovinex-Focşani. Siglele tuturor partenerilor, ca şi fotografiile laureaților au fost în permanență

Emil Vişenescu şi studenții săi de la Conservator - foto: Diana Murăşan

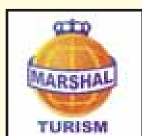

Soliști și realizatori ai spectacolului Rebecca - foto: Diana Murășan

Alina Moldovan - foto: Gabi Boholț

proiectate pe ecranul pus la dispoziție de UCMR-ADA, pe fondul muzical al melodiilor cu Elena Gheorghe, Holograf sau din musicalul „Rebecca”.

A fost tare frumos... Acum laureații citesc de zor cărțile-premiu și ascultă CD-urile pe care le-am pus între darurile de la festivitate, iar noi ne gândim deja la ediția a 23-a, care neapărat trebuie să fie una mai strălucitoare!

Mirela Boureanu-Vaida
foto: Diana Murășan

Anca Țurcașiu
foto: Diana Murășan

Alexandra Crăescu
foto: Diana Murășan

Adriana Vlad
foto: Diana Murășan

Victor Bucur
foto: Diana Murășan

Florin Budnaru
foto: Diana Murășan

Doru Popovici

Spaţiu de referinţă în istoria veche a românilor ca şi în contextul relaţiilor cu spiritualitatea occidentului, Banatul a constituit o poartă de intrare a valorilor culturii muzicale începând cu Şcoala de la Morisena-Cenad, activă între anii 1036-1048, şi culminând cu elaborarea în plină ascensiune a clasicismului vienez a unor compoziţii cum este *Missa in honorem Sanctissimae Trinitatis* de Michael Haydn, 1754.

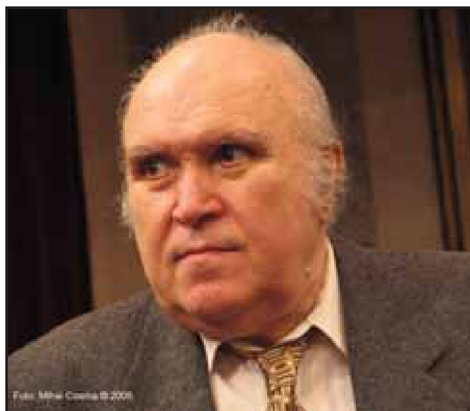
S-a dezvoltat aici un climat propice pentru apariţia unor personalităţi cum este Béla Bartók. Expresie a unităţii organice a şcolii româneşti de compoziţie, de interpretare şi de învăţământ muzical, în Banat s-au afirmat, îndeosebi după înfăptuirea României Mari, muzicieni de frunte precum Sabin V. Drăgoi şi Zeno Vancea, care au deschis drumul unor generaţii succesive de discipoli.

Printre slujitorii artei sonore porniţi de aici şi care şi-au dobândit notorietate se află, în lină efervescenţă creatoare, subsumând astăzi experienţă de viaţă şi artă, Doru Popovici.

Creator de excepţională vitalitate, veşnic preocupat de destinul artei în istoria de ieri şi de azi, fascinat mai întâi de tendinţele inovatoare conducând spre eliberarea de canoane, Doru Popovici s-a ataşat fără echivoc principiului privind preeminenţa expresiei, limpezimea gândirii estetice şi cultivarea unui stil de invenţie proprie.

Prodigios în sfera cuprinzătoare a genurilor compoziţiei muzicale, analist competent şi pasionat al artei componistice din Renaştere până astăzi, propagator al valorilor artei sonore prin mii de emisiuni radiofonice, conferinţe publice, eseuri, dezbateri, ca şi prin cursuri universitare, Doru Popovici s-a impus şi ca un autentic poet şi prozator, dovedind o permanentă fervoare a inspiraţiei şi un indefectibil rafinament de stil.

Este de admirat pentru incandescenţa de tribun cu care participă la dezbaterea fenomenului artei ca aspect elocvent al vieţii social-culturale de ieri şi de azi. M-am apropiat cu tot sufletul de

muzica semnată de el şi de eseurile şi volumele de interes muzicologic în care am sesizat palpitul cântării folclorice, bizantine şi gregoriene, momente de resuscitare a spiritului renascentist, un patos echilibrat al inspiraţiei, corespondenţe cu lirismul genuin, o voinţă demiurgică neostoită, un crez suveran în imagini însorite, aspiraţia spre o artă elevată, de vibraţie cristică.

La mulţi ani, Doru Popovici!

Teodor Bratu

Am parcurs, cu gândul la primul aforism hipocratic „Ho bios brachys, e techne macra” din care strămoşii noştri au făcut „Arsa longa, vita brevis”, pagini ale creaţiei muzicale şi ale scrisului despre muzică aparţinând lui Teodor Bratu şi cred că ele reflectă prin tehnica minuţioasă a elaborării şi prin starea de spirit care le-a generat, cu fidelitate, zicala populară potrivită căreia „Apele liniştite sunt adânci”.

O monografie virtuală a vieţii şi creaţiei lui Teodor Bratu ne invită la o lectură calmă, aşezată, de atmosferă tonică, echilibrată, cu accente de umor genuin şi de lirism discret, interiorizat, trăsături definitorii pentru o personalitate neclintită în faţa furtunii, tare ca piatra de care s-a izbit adesea, iute ca săgeata neostoită a timpului străbătut.

În această monografie imaginară se cuvin evocate câteva personaje cu un rol substanţial în desfăşurarea acţiunii: Teodor Viorel Bratu, nepot, el însuşi muzician; Elena Bratu, soţia compozitorului, timp de decenii activă ca secretar tehnic în cadrul Uniunii Compozitorilor şi Muzicologilor, cu talent la desen; Longin Bratu, fiul lui Teodor şi al Elenei, pictor consacrat, lucrând la Muzeul Naţional al Literaturii Române; foarte dotatul poet Petre Ghelmez, consătean şi colaborator al compozitorului.

Coloana vertebrală o reprezintă, evident, faptele de viaţă care ajung până la rănirea pe front a lui Teodor Bratu, aşa cum s-a întâmplat şi altor muzicieni în frunte cu Mihail Jora; activitatea ca neobosit şi competent sprijinitor al vieţii noastre vieţii muzicale desfăşurată ani de-a rândul sub egida Ministerul Culturii; creaţia componistică excelând în genul coral, în care a compus piese consacrate de marele repertoriu de gen, inclusiv piese destinate copiilor; operele *Stejarul din*

Borzeşti, *Dreptul la dragoste*, *Din vremea Unirii*, *Tudor din Vladimiri*, şi, pentru copii, *Punguţa cu doi bani*, *Măria sa puiul pădurii*, *Cosette* puse în scenă la Bucureşti, Iaşi, Braşov, Craiova, unele cu libret propriu; muzică vocal-simfonică. Abordând cu succes modalităţi complexe de structurare a creaţiilor sale, compozitorul a dovedit cu adevărat că s-a întrecut pe sine.

O viaţă în plină şi fertilă desfăşurate este sintagma cu care se identifică acest vrednic slujitor al muzicii. Îi urez lui Teodor Bratu la mulţi ani în activitatea de creaţie.

Vasile TOMESCU

Muzică românească pe scenele Capitalei

Corina BURA

De ceva vreme remarcăm cu o îndreptăţită satisfacţie o acţiune de înglobare - pe care o putem defini drept „consistentă" - a repertoriului muzical românesc în programele diverselor concerte pe cele mai semnificative scene ale Bucureştilor. Dacă până nu demult producţia autohtonă era voit sau nu ocolită sau ignorată, aceasta trebuind totuşi să-şi găsească locul în diferitele micro festivaluri sau decade gen Săptămâna Muzicii Contemporane, care au publicul lor specializat, acum, se pare că revenim la o bună tradiţie. În sfârşit, cei care sunt actualmente direct implicaţi într-o relaţie justă cu ceea ce numim spectacol au devenit conştienţi nu de sprijinul pe care îl merită, ci de calitatea creaţiei noastre muzicale şi prin anumite strategii

Ilse Maria Reich

contribuie la o cunoaştere mai profundă a acesteia. Până la urmă orice asimilare nu este decât o chestiune de educaţie care se obţine prin exerciţiu! Ar trebui să începem cu două foarte reuşite lucrări pentru orgă semnate de Miriam Marbé şi Liana Alexandra pe care Ilse Maria Reich le-a înscris în recitalul de la Atheneul Român. Binecunoscutele seri de orgă dintr-o anumită Duminică a lunii regalează un public select care înţelege să-şi răsfeţe spiritul cu sublimul repertoriu scris pentru acest extraordinar instrument. Doamna Reich face parte dintr-o preţuită generaţie de organişti care este prezentă anual în faţa manualelor prin care a intrat în conştiinţa melomanilor şi cu care ne-a încântat decenii de-a rândul. Scrisă anume pentru organistă, *Pavana păstorească cu păsări* de M. Marbé, un opus transparent în care rezonanţa instrumentelor păstoreşti, sfera modal-folclorică şi evident, elemente de stil oiseaux sunt înglobate cu deosebită eficienţă într-un context modern, dezvăluie un excelent simţ în tratarea instrumentului, iar *Consonanţe V* scrisă de Liana Alexandra – face parte dintr-un ciclu de lucrări, toate dedicate interpretei – speculează grandiosul atât printr-o scriitură construită pe mai multe planuri care totuşi este mai apropiată de conceptul armonic, prin registre generoase (pedale, ostinato, asociaţii timbrale neobişnuite, clustere, heterofonie), cât şi prin amploarea desfăşurării, toate „very impressive". Cele două lucrări româneşti au constituit cea de a doua parte a recitalului care a traversat lucrări foarte cunoscute ale literaturii bachiene: *Toccata* şi *Fuga dorică BWV 538*, *Coral* şi *patru variaţiuni Vater Unser BWV 636, 762, 683, 737* şi *Preludiul* şi *Fuga în si minor BWV 544*, pentru care I.M. Reich a adoptat o linie severă, să-i spunem austeră, acest lucru fiind accentuat şi de faptul că atât trendul interpretativ cât şi actuala construcţie a orgii nu conţin elementele necesare unei abordări mai expresive, ci doar dinamice. *Coralul în si minor* de Franck, s-a dorit a fi o continuare cel puţin „istorică" în absenţa unei adaptări a registraţiei la un instrument non-francez. În acest context lucrările româneşti au realizat acel crescendo necesar desfăşurării optime pentru un recital, iar bisurile extrem de bine alese: Coralul *Wenn wir in höchsten Nöthen sein BWV 641* şi *Preludiul în Do* – o lucrare de tinereţe, aparţinând lui Bach – au încheiat într-o atmosferă pozitivă, ca un fel de Aria da Capo, o seară susţinută de o foarte bună tehniciană, cu mare experienţă scenică, aşa cum întotdeauna produce apariţia lui Ilse Maria Reich.

Apropierea unui interpret de orice opus enescian incumbă curaj şi responsabilitate şi am mai adăuga maturitate, cu toate că în timpurile noastre „nevârstnici" - ca să numim astfel persoane încă minore din punct de vedere legal - cântă cu o deosebită înţelegere lucrări care odinioară erau apanajul celor „spre patruzeci"… Credem că recitalul violoncelistului Dan Cavassi şi al pianistei Viorela Ciucur care a avut loc la Salonul de Muzică al Muzeului Naţional George Enescu a întrunit toate calităţile necesare pentru a fi numit un eveniment de excepţie. Într-o sală arhiplină, sub îndrumarea compozitoarei Carmen Cârneci un alt parcurs istoric: Beethoven – *Sonata pentru pian şi violoncel op. 102 nr.1 în Do*, Debussy (an comemorativ) – *Sonata pentru violoncel şi pian în re* şi *Sonata a doua pentru violoncel şi pian op. 26 nr. 2* aparţinând lui George Enescu, o călătorie de iniţiere pentru aleşi, o summa camerală a literaturii violoncelistice. De obicei mânuitorul arcuşului este „favoritul", alesul oricărei cronici, totuşi în cazul nostru greul recitalului a înclinat balanţa uşor în favoarea pianistei, susţinerea muzicală a acesteia fiind esenţială atât în desfăşurarea dialecticii beethoveniene cât şi în extrem de solicitantul dialog enescian. Deşi s-ar putea face afirmaţia că sonata de Debussy ar avea afinităţi cu un anume segment al esteticii enesciene, în cazul de faţă suntem în faţa a trei opusuri târzii, cu profiluri ultra individualizate care necesită analiză şi înţelegere aparte. Desigur, violoncelul prin însuşi timbrul lui imprimă căldură,

Viorela Ciucur, Dan Cavassi

intimitate, generozitate, astfel încât revin mai mult pianului accentele dramatice, părţile pur dinamice ale discursului beethovenian; oricum relaţia camerală taste - instrument cu coarde nu este în favoarea celui din urmă, astfel că se pot reţine arcurile şi frumuseţea frazelor de pe suprafeţele lente. Opusul francez, inclus nu doar din motive aniversare, este un moment al literaturii muzicale care se realizează deplin nu numai în prezenţa ştiinţei sonore ci mai ales a unei culturi artistice globale care rafinează artistul într-un mod subtil, care se acumulează

prin lectură, călătorii, cunoştinţe stilistice plastice etc. Doar în aceste condiţii acel mult căutat rafinament francez intră în firescul lui, autentica vibraţie care se transmite publicului…iar cei doi interpreţi au realizat pe deplin expresia difuză pregătind monumentala sonata enesciană. Sesizăm în contextul dat cât de elaborată şi măiestrită este scriitura Orfeului Moldav; se poate spune că este într-o oarecare măsură o reevaluare a ceea ce a scris pentru duo coarde-pian, un discurs care oscilează între neoclasic şi à la roumaine – aşa cum de fapt indică şi finalul lucrării în care se recunosc idioame din op.25 (Sonata a III-a pentru vioară şi pian), toate în aceeaşi tratare particulară, inconfundabilă pentru cei care au descifrat cât de cât încărcătura acestei muzici. A fost o performanţă de excepţie, Dan Cavassi beneficiind de prezenţa şi susţinerea pianistică a Viorelei Ciucur, partener egal, cu simţ extraordinar al realizării ansamblului, cu o interpretare dinamică, tuşeu diferenţiat, mai ales colorat, care a creat efectiv spaţii sonore de mare expresivitate.

Un recital cameral desfăşurat sub genericul *Sonate, sonatine şi piese de virtuozitate din creaţia românească* a avut loc două săptămâni mai târziu în acelaşi Salon de Muzică al Muzeului, în interpretarea violonistei Diana Moş şi a partenerei sale pianista Adriana Maier, soliste, cadre universitare la UNMB, membre ale ansamblului Profil. Seara a fost comentată tot de compozitoarea Carmen Cârneci la care s-a alăturat la un moment dat şi Nicolae Brânduş, într-un fel susţinătorul celor trei promotoare ale muzicii româneşti. Recitalul s-a deschis cu *Sonatina pentru vioară şi pian* de Sigismund Toduţă, scrisă în 1982 şi dedicată violonistei aflată atunci la o vârstă foarte tânără. Este ultimul opus scris pentru duo şi cei care cunosc cele 2 sonate regăsesc aceleaşi linii tematice ample, bogăţia

Adriana Maier

pianistică, inflexiunile modale transilvane şi finalul dinamic. Diana Moş a intrat în esenţa acestei mici lucrări printr-o interpretare colorată, nuanţată, elegantă şi interiorizată. A urmat o remarcabilă piesă pentru vioară solo aparţinând lui Carmen Cârneci intitulată *Tablou (trilingv) în Decembrie*. Autoarea şi-a propus să scrie o lucrare cu grad ridicat de virtuozitate, tratată într-o manieră modernă, care propune o melodie care se ascunde – cu multă atenţie şi cunoaştere se mai identifică fragmente, încearcă diverse apariţii concentrate – toată într-o mare de efecte care fac apel în principal la tremolo cu pizzicato cu mâna stângă, glissandi, respiraţii, pizzicato bartókian, flageolete, câteodată scurte intervenţii la 3 voci… totul foarte interesant, iar Diana Moş a realizat totul extrem de convingător, demonstrând abilităţi cu totul speciale, ştiut fiind că puţine lucrări pun toate aceste trouvaille-uri la un loc într-un mod inteligent. Pentru cei care din păcate au absentat, ca reper se poate da *Trema* de Heinz Holliger. Recitalul a continuat cu *Sonata pentru vioară şi pian* scrisă de Cristea Zalu pe care a prezentat-o Nicolae Brânduş. Lucrarea se desfăşoară într-o singură mişcare şi se evidenţiază printr-o interesantă consistenţă melodică şi sonoră în general, care pune faţă în faţă fineţea viorii (o interesantă absorbţie a ideii sunetului enescian pe care l-a cunoscut datorită colaborării cu Vasile Filip) cu masivitatea pianului (el însuşii fiind un foarte bun pianist), a modernităţii (glissandi, disonanţe sharp, flageolete) cu linii mai clasice, modale, posibil de esenţă bergeriană, iar raportul dintre instrumente bine gândit permite sesizarea construcţiei ale cărei episoade pornesc de la o structură bine definită. Este o sonată foarte bine scrisă, cu impact la public (ceea ce o recomandă a fi inclusă şi în alte acţiuni destinate promovării unui anumit tip de repertoriu) căreia cele două interprete i-au conferit o interpretare plină de sensibilitate. Nicolae Brânduş a fost prezent şi în calitate de compozitor cu cele Patru piese pentru pian, selectate din ciclul celor 6 pe care le-a compus student fiind încă. Melodii care evoluează la două

Dan Dediu

voci, pe urmă într-un proces variaţional, altele cu o tratare puţin bachiană urmate de sonorităţi gen Carillon nocturne cu armonii vide, toate au rămas la fel de actuale ca atunci când au fost scrise. Adriana Maier, cu o prestaţie excelentă în sonata precedentă a reliefat plină de inspiraţie desfăşurările sonore ale celor patru momente pianistice.

À la recherche de la Marseillaise de Stravinski pentru vioară solo, scrisă de către Dan Dediu pentru violonistul Alexandru Gavrilovici are la bază un aranjament pe care l-a făcut Stravinski pe textul cântecului francez, găsit chiar de către A.G. Dan Dediu creează „o montură” muzicală care să potenţeze această încercare şi realizează cu multă fantezie o piesă dificilă foarte bună pentru un bis mai serios. Desfăşurarea în secunde mari sau none însoţite de efecte în tremolo, iniţiind un proces variaţional complicat, care abundă în treceri peste coarde şi tempo în continuă creştere este o încercare pentru configuraţia manuală a unui violonist. Colajul Marseillaise-ei în duble flageolete este pretextul pe care Dan Dediu îl foloseşte pentru a se dezlănţui în tot felul de combinaţii care amintesc uneori de Schnittke şi pentru care şi-a găsit interpretul ideal, Diana Moş.

Recitalul s-a încheiat cu *Sonata pentru vioară şi pian* de Dan Constantinescu, scrisă în anii '60. Atât Dan Dediu cât şi Carmen Cârneci au fost discipolii săi şi iată, peste decenii se află toţi trei pe acelaşi afiş… Faţă de restul programului se poate spune că este un opus formalizat, mai ermetic, cu accente tragice în desfăşurările lente (pretabile la non vibrato), cu acorduri vide care imprimă senzaţia de nemişcare puse în clasicul contrast (pe macrostructură) cu elemente mai dinamice, formulări cu discrete accente folclorice îmbrăcate „modern”, cu aspecte cadenţiale, schimbări rapide de tempo care compensează cumva finalul care readuce tema iniţială. Din punct de vedere instrumentistic sonata este presărată cu pasaje deloc comode, puţin violonistice, fapt care explică rezerva manifestată de interpreţi dar care nu scade cu nimic valoarea lucrării care şi-a găsit locul potrivit în seara atât de interesantă căreia i s-au dăruit cele 2 interprete.

Beethoven cu „Musica Viva", o încântare

Doina MOGA

Din ce în ce mai des, mi se face un dor nebun de Beethoven. De felul cum a făurit acele compoziții magnifice, de calitatea și forța cu care răscolește și transmite stările profunde de care el însuși e stăpânit, de zbuciumul și dezordinea voită, de spiritul său zeflemitor, de indiferența triumfătoare față de normele de conduită, de toate aceste calități ce l-au așezat în afara celorlalte genii muzicale. Mi-e dor de poemul răzvrătit, pasional și inconsecvent, de muzica sa ce înfioră, trezește și copleșește necondiționat, desigur dacă tălmăcitorii l-au înțeles. Pentru toate acestea și pentru faptul că muzica lui, cândva în copilărie m-a determinat să îmbrățișez această artă, mi-e dor de el și îi caut muzica, pe care din păcate, cel puțin în ultima vreme o găsesc destul de rar bine cântată. Ici colo câte o simfonie, ici colo câte un concert reușit, dar foarte rar și puțin. De ce? Habar nu am. Poate din cauza superficialității timpurilor și a oamenilor, poate… Și tocmai când tristețea mă îndeamnă să emit păreri, sentințe chiar, nu tocmai măgulitoare la adresa confraților mei în ale dirijatului și solisticii, îmi apare în vizor din nou acel ansamblu miraculos ,,Musica Viva", care ca și în anii trecuți mi-a redat aproape instant bucuria și optimismul. Și tocmai cu un program Beethoven, pe care îl cânta atât de complex, temperamental, pătimaș și frumos, încât ascultându-l am putut spune că l-am regăsit pe Beethoven. Mă rog, o parte din el, respectiv cel din integrala trio-urilor cu pian, interpretate nu doar cu talent, tehnică, sensibilitate, cunoaștere și experiență,ci mai ales cu multă iubire și înțelegere. Format din 12 lucrări, împărțite în patru concerte, proiectul din stagiunea 2011-2012, dificil, curajos și relevant pentru calitatea nucleului stabil din configurația formației, magnetizează melomanii sau publicul ocazional, pe lângă împletirea muzicii lor și prin originalitatea așezării într-o poveste frumoasă. Fiecare concert are un titlu, iar pauzele lui sunt transformate în acțiuni culturale cu tematică atractivă. Particular pentru această formație este și faptul că în fiecare stagiune, în funcție de repertoriul abordat, cei doi titulari ai proiectului, pianista Andreea Laura Butnaru și violoncelistul Florin Mihai Mitrea – foarte încununați cu numeroase premii și aprecieri adunate de pe mai multe continente - invita alături de ei un alt coleg – la fel de apreciat și el – care în cazul acestor trio-uri este violonistul Ion Alexandru Mălaimare. Eu îi cunosc de 6 ani (mă refer la nucleu), le admir deschiderea pentru diferite stiluri și curente muzicale din care își aleg repertoriul și nu contenesc să mă uimească de fiecare dată cu determinarea prin care depășesc serioase greutăți în organizarea și susținerea acestor concerte. Pentru această stagiune au ales Beethoven, integrala trio-urilor cu pian. De ce? Pentru că după cum singuri spun Gândul lor a fost marcat de uimirea în fața repertoriului beethovenian, o muzică volitivă și titanică, a cărei perfecțiune este simțită și savurată atât de public, cât și de interpreți. Noi încercăm să oferim celor care ne ascultă o muzică vie, din care lipsește perfecțiunea de conservă a spațiului electronic, dar oferă celor care ascultă, energii vitale de o natură rar întâlnită în societatea contemporană. Muzica live, netrecută prin mediul artificial creează comuniuni spirituale cu trecuturile noastre și ne ajută să ne păstrăm sufletele intacte "E grozav când artiști foarte talentați de talia celor numiți mai sus cântă muzică de mare calitate. Este un regal de care nici un meloman nu ar trebui să se priveze. Așa că urmăriți concertele lor de la Universitatea Națională de Muzică din București și nu veți regreta.

Centenar Achim Stoia

Vasile VASILE

Istoria muzicii românești înregistrează un fenomen foarte interesant: în secolul al XIX-lea viața muzicală din țara noastră era susținută în primul rând de muzicieni străini stabiliți în țara noastră, pentru ca în secolul al XX-lea muzicienii români să întoarcă Europei cu procente sporite, importurile anterioare, practic putându-se afirma că nu există în prezent prestigioase formații muzicale în orașe și centre europene în care să nu se găsească muzicieni români.

Cel care va avea ideea și inițiativa acestei revigorări a vieții muzicale a orașului lui Caudella, Musicescu, Burada, Zirra, Ciolan etc și căruia se datorează reînființarea instituției desființate în 1950, este tot un ardelean, descins din Mohu Sibiului – Achim Stoia, sat intrat în geografia spirituală românească prin celebrul cântec de seceriș cules de el, *Dealul Mohului*.

Admirația deosebită pentru profesorul de *Armonie* pentru blândețea, înțelepciunea și competența cu care ne deprindea – deși era rector – nu numai să înlănțuim niște acorduri, ci să învățăm să „creem" muzică, a fost dublată de nemulțumirea că singura carte care contura personalitatea muzicianului, la nivelul la care se putea face atunci, era cea publicată în urmă cu trei decenii a lui Costică Bâzgă și Lucia Abrudan – *Achim Stoia*, Editura muzicală, 1982.

De aceea, salut cu tot entuziasmul și cu sentimentul împăcării față de nemulțumirea menționată, apariția recentei monografii dedicată complexului și profundului muzician ardeleano-ieșean, Achim Stoia, cu ocazia centenarului nașterii sale. Continuatorii actuali ai activității lui n-au uitat pe ilustrul lor mentor și ctitor de instituții muzicale, consacrându-i pagini de reconstituire a activității sale multilaterale: profesorii Paula Bălan, Melania Boțocan, Florin Bucescu și Zamfira Dănilă, Viorel Munteanu, cărora se adaugă câteva republicări datorate Luciei Abrudan, lui Gheorghe A. M. Ciobanu și criticului de artă Aurel Leon. Cartea restituie și unul din studiile reprezentative ale muzicianului aniversat, consacrat milenarei *Miorița,* studiu pierdut în cețurile celei de-a doua conflagrații mondiale și într-o publicație provincială.

Cartea beneficiază de avantajul compartimentării domeniilor ilustrate de cel ce și-a legat numele de **înființarea Filarmonicii de Stat *Moldova* din Iași, a corului *Gavriil Musicescu* și de reînființarea Conservatorului**: viața și activitatea (explicabil – cel mai consistent capitol al cărții), profesorul, compozitorul (cu o listă a lucrărilor), creația camerală și cea religioasă a lui Achim Stoia și reflectarea personalității muzicianului din perspectiva fonotecii Studioului de Radio Iași.

Poate ar fi meritat extinderea cărții spre analiza creației corale și a activității folcloristice, muzicianul ieșean fiind colaborator al ambelor Arhive de Folclor, a Ministerului Instrucțiunii – condusă de George Breazul – și a Societății Compozitorilor Români – condusă de Constantin Brăiloiu, fondul de melodii culese de Stoia depășind 1000 de piese.

Calitățile tehnice excepționale ale cărții, bazată pe documente primare, fotografii, documente oficiale, programe, partituri, scrisori, în bună parte inedite etc, dublează înalta ei ținută, printre fotografii găsindu-se și una în care profesorul de la Mănăstirea Dealu apare alături de elevul său, viitorul rege al României, Mihai. Cartea cuprinde și referiri și date despre eminente personalități culturale românești: George Breazul, Constantin Brăiloiu, Ioan D. Chirescu și ieșene: Ion Baciu, George Pascu, Mariana Stoia etc.

Cartea se recomandă nu numai specialiștilor, ci tuturor celor interesați de evoluția muzicii și a culturii românești în Moldova și bucuria cunoașterii activității didactice, manageriale, artistice și creatoare ale celui care a pus temeliile învățământului muzical românesc și a instituționalizat principalele forme ale vieții muzicale ieșene, dublează pe cea a revenirii instituției ieșene în localul păstorit de Achim Stoia.

Suma - Bach

Grigore CONSTANTINESCU

Luna Martie oferă publicului românesc un proiect de excepție, interpretarea integralei **Suitelor pentru violoncel solo** de Johann Sebastian Bach, într-o formulă inedită, concert-spectacol, propusă de violoncelistul Răzvan Suma în cadrul turneului național „Vă place BACH?”, în opt oraşe din România. Datele de reper temporal: între 1 şi 21 martie. Ascultătorii au avut prilejul de a cunoaşte cele şase **Suite pentru violoncel**, însoțite de proiecții multimedia pe panouri translucide, videoproiecții care intenționează să transforme concertul într-un dialog mai puțin obişnuit de muzică şi imagine. Tom Brânduş, cel care semnează conceptul multimedia al evenimentului, a creat un itinerar imaginativ care însoțeşte audiția pe durata întregului concert. În fiecare parte a

suitelor, spectatorii sunt purtați într-un alt grupaj de proiecții, sugerând aspecte din viața lui Bach, elemente care țin de perioada barocă în care a compus muzicianul sau detalii care vorbesc despre violoncel şi violoncelişti, instrument şi interpreți. Util dar deconcertant pentru audiție, modul acesta de legare a imaginii cu sunetul explică, poate, ce se cântă deşi, după cum ştim, realizări anterioare, printre care legendarul Pablo Casals, nu a avut nevoie de sprijin.

Răzvan Suma este unul dintre cei mai activi tineri muzicieni români, cu un repertoriu cuprinzător, realizat în nenumărate recitaluri şi concerte susținute în întreaga lume. În 2009 a devenit solist al Orchestrelor şi Corurilor Radio, iar în calitate de profesor asociat la Universitatea de Muzică Bucureşti dezvoltă o intensă activitate pedagogică. Din 2006 până în prezent a participat la turnee în formulă de trio - “Romanian Piano Trio” sau “Trio Strad” - alături de Alexandru Tomescu, Horia Mihail, respectiv Toma Popovici.

Turneul național început acum, „Vă place Bach ?”, îl situează într-o relație remarcabilă cu publicul din opt oraşe ale României: Braşov (1 martie - Cercul Militar), Arcuş (7 martie - Centrul Cultural Arcuş), Bistrița (11 martie, Sinagoga), Baia Mare (13 martie - Sala de concerte Rotary a Liceului de Artă), Piteşti (15 martie - Casa de Cultură a Sindicatelor), Bacău (17 martie - Ateneu), Dumbrăveni (19 martie – Centrul Cultural Unesco). Pentru bucureştenii dornici să participe la acest eveniment, turneul s-a încheiat la Bucureşti printr-un concert extraordinar susținut la Sala Radio în fața unui public alcătuit majoritar din tineri. Interesantă opțiune, nu lipsită de viitor ! !

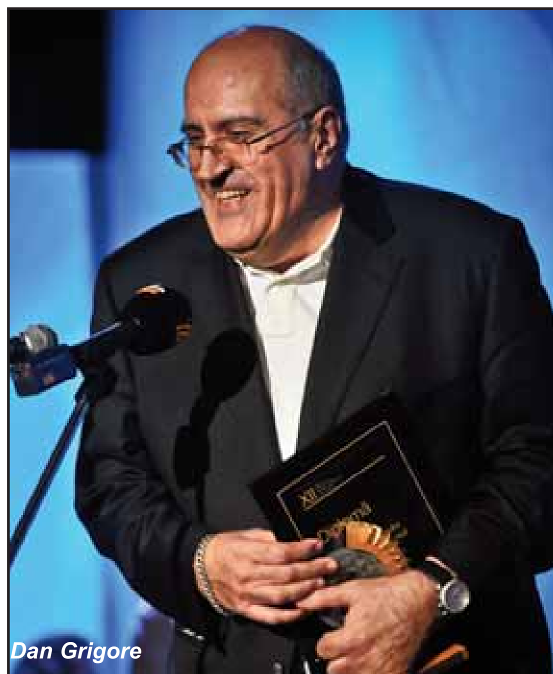
Violoncelul la care cântă Răzvan Suma a fost creat de lutierul Charles Adolphe Maucotel **-** unul dintre faimoşii lutieri ai epocii sale - şi a fost realizat la Paris în anul 1849. Acest instrument a aparținut celebrului violoncelist francez Pierre Fournier. Violoncelul Maucotel – Fournier i-a fost oferit lui Răzvan Suma în anul 2009 de către Fundația « Musicha » din San Sebastian, Spania.

Partener al interpretului, artist multimedia şi muzician, Tom Brânduş a studiat producție muzicală şi arte vizuale la *Berklee College of Music* în Boston (Massachusetts) şi predă actualmente cursuri de muzică electronică la Universitatea Națională de Muzică din Bucureşti. Iată deci, cum a arătat acest început de primăvară cu evenimente aducând secolului XXI ofranda Barocului prin muzică de Bach, care, cum se vede, nu cunoaşte trecerea timpului.

Ce se poate spune după ascultarea acestor şase **Suite pentru violoncel solo**? Marcăm în primul rând categoria de unicat a ideii şi realizării, curajul interpretului în a lansa o asemenea demonstrație performantă, ca subiect şi repertoriu. Avem nevoie de astfel de călătorii de lungă distanță, în care concentrarea, în urmărirea traseului, aparține în egală măsură interpretului şi ascultătorului. Nu mai suntem prea familiari cu dansurile de epocă barocă şi succesiunea lor. Momentele alcătuitoare, pentru fiecare Suită, se desprind prin sunet şi frază, pulsație ritmică şi construcție formală. O treptată încărcătură energetică susține atenția derulării, iar ceea ce aude aparține unui mod de a face muzică, nu neapărat ca stil, ci mai degrabă ca mijloc de adresare. Aflându-se în fața aparatelor de radio, pentru transmisia în direct, sau în studioul de concerte, ca asistenți ai trăirii momentului, cei cărora le place Bach au fost uimiți de oferta memorabilă a lui Răzvan Suma. Dacă un artist este dăruit cu talent, nu înseamnă neapărat că îl şi poate valorifica. Dacă un muzician îşi trăieşte muzica, da, atunci performanța îi justifică existența, fără a mai fi nevoie să facem inventarul însuşirilor sale multiple, ce-i alcătuiesc personalitatea. Ce a obținut acum Răzvan Suma şi violoncelul său este o promisiune pentru întreaga viață, căci Bach ne place mereu, iar artistul va reveni adesea pe calea capodoperei.

Premiile Radio România Cultural 2012

Poezie
Unelte de dormit. Cu 10 desene de Dumitru Gorzo de Ioan Es Pop
Proză
Viața lui Kostas Venetis de Octavian Soviany
Film
Ceva bun de la viață, regia Dan Pița
Teatru
Gavriil Pinte
Arte plastice
Neculai Păduraru

Dan Grigore

Muzică
Pianistul Dan Grigore
Pentru întreaga activitate pianistică, marcată în 2011 de apariția unui încântător CD, intitulat *Bis, encore, bis!*, album ce cuprinde miniaturi pe care Dan Grigore le-a interpretat la finalul recitalurilor şi al concertelor sale de-a lungul întregii cariere. CD-ul a fost prezentat şi în versiune concertistică de Dan Grigore, prin recitaluri de referință la Bucureşti, la Sala Radio, şi la Festivalul Radio France de la Montpellier.

Educație
Laura Popa si Nicoleta Popa

Ştiință
Echipa GOLIAT: Mugurel Bălan, Marius Trusculescu, Claudiu Drăgăşanu, Alexandru Pandele, coordonator de proiect, Marius Ioan Piso, preşedintele Agenției Spațiale Române, ROSA, cei patru tineri cercetători români care l-au construit pe GOLIAT, primul microsatelit de concepție şi construcție 100% românească.

Media culturală
Emisiuni tv culturale
Garantat 100% - TVR 1

Reviste si suplimente culturale
Lettre Internationale – ediția română

Web site-uri culturale şi educative
http://creativemonkeyz.com

Emilia Popescu şi Ştefan Bănică jr.

Proiecte culturale şi festivaluri
Violoncelistul Marin Cazacu
Pentru inițierea şi organizarea consecentă a Festivalului Internațional “Enescu şi muzica lumii” şi a Orchestrei Române de Tineret. Inițiat în anul 1999, festivalul se desfăşoară în fiecare vară la Sinaia, în cele 12 ediții, sute de tineri muzicieni participând la cursuri de măiestrie oferite de personalități internaționale în arta interpretării. În acest context a luat naştere în 2008 şi Orchestra Română de Tineret, care la ora actuală are deja şi o semnificativă activitate internațională

Marin Cazacu

Premiul *In memoriam* Iosif Sava
Pianistul Horia Mihai
Subtilitatea, eleganța timbrului nu sunt chestiuni care să surprindă la Horia Mihail, deoarece l-au însoțit de-a lungul întregii evoluții. Vocația în a organiza proiecte muzicale extraordinare şi-a demonstrat-o în ultimul timp în relație cu mai multe inițiative de care Radio România Cultural nu a fost străin. Pentru proiectul Pianul călător 2011 la finalul căruia un pian al Societății Române de Radiodifuziune a călătorit, cu Horia Mihail, în 5 oraşe din România în care nu exista un pian de concert, rămânând la Mediaş, pentru următorii 3 ani, pentru apariția primului CD solo şi pentru susținerea turneelor naționale “Duelul viorilor” şi “Cele trei dive”, în care şi-a pus în valoare talentul şi apetența pentru genul cameral.

Horia Mihail

Premiul Lux Mundi
Regizorul Radu Mihăileanu

(**M.C.**)

Festivalul Orchestrelor Radio din Europa

Conducerea Societății Române de Radiodifuziune a decis organizarea unui eveniment cultural în toamna anului 2012 şi a concluzionat că "Festivalul Internațional al Orchestrelor Radio" - va constitui un moment important în viața culturală din România.

Participarea unor artişti români din diaspora alături de nume sonore ale artei şi culturii din țară şi străinătate constituie premizele succesului acestui Festival.

Christian Zaccharias

Festivalul se va desfăşura în anii de pauză ai Festivalului « Enescu », ca o completare la programul cultural național, oferind iubitorilor de muzică şi de artă în general, posibilitiatea de a viziona şi asculta marile valori culturale mondiale ale momentului. Perioada de desfăşurare va fi între 23 şi 29 Septembrie 2012.

La prima ediție şi-au anunțat deja participarea unele dintre cele mai importante orchestre radio din Europa : Radio France, BBC şi RAI Torino.

Directorul Artistic al Festivalului este renumitul pianist şi muzician CHRISTIAN ZACHARIAS.

Coproducătorii evenimentului sunt Primăria Municipiului Bucureşti şi Societatea Română de Televiziune.

Liliana Staicu

Conținutul programului, principalele colective artistice şi personalitățile invitate la această primă ediție din 2012, au fost stabilite de Comitetul artistic pe baza evaluării posibilităților artiştilor şi marilor colective artistice de a participa la acest eveniemnt precum şi în baza opțiunilor formulate de către specialişti, critici de specialitate şi public în spiritul păstrării nivelului artistic ridicat al unui eveniment de asemnea natură.

Alături de formațiile Societății Române de Radiodifuziune – Orchestra Națională Radio – dirijată de Christian Zacharias şi Horia Andreescu, Orchestra de Cameră Radio – dirijată de Paul Meyer, Corul Academic

Andras Istvan Demeter

Radio – dirijat de Dan Miha Goia, la această ediție vor partipa şi Orchestra Radio France – dirijată de Myung Whun Chung, Orchestra RAI Torino – dirijată de Juraj Valcuha, Orchestra BBC – dirijată de Neeme Järvi, alături de artişti şi formații de renume : Cvartetele "Voces" , "Rivinius", "Ad libitum", Maxim Vengerov, Dan Grigore, Jian Wang, Viviane Hanger, Alexandru Tomescu, Luiza Borac, Isabelle van Keulen, Ruxandra Donose, Sybilla Rubens, Jörg Dürmüller şi Sebastian Holecek.

Programul ediției din acest an se va desfăşura pe

Sorin Oprescu

scena "Mihail Jora" a SRR, la Sala Palatului şi în Piața Festivalului.

În cadrul Festivalului vor fi organizate expoziții de artă plastică - „E-Bienale"- ce vor reuni artişti deja consacrați şi tineri studenți ai Universității Naționale de Arte din Bucureşti sau din alte centre culturale.

Pe lângă aceste evenimente, vor avea loc şi lansări de carte, de discuri şi sesiuni de autografe organizate împreună cu Librăriile „Humanitas"şi „Cărtureşti".

(**M.C.**)

Orchestra Inginerilor - concert de nivel... american

E greu să pătrunzi în tainele succesului unei orchestre, mai ales acolo unde există o consecvență frumoasă a stagiunilor concertistice, încununate de 56 de ani de activitate artistică. Am fost pusă în fața unei astfel de situații şi recunosc, nu mi-a fost uşor să indentific cauzele şi faptele care au dus, în exemplul de față, spre o perseverență şi o ascensiune demne de admirat. Şi, întru consemnarea acestei împliniri, am avut ocazia de a asculta Orchestra Inginerilor "Petru Ghenghea", căci despre acest ansamblu este vorba, duminică, 25 martie 2012, într-un minunat concert susținut pe scena Ateneului Român. Binecunoscuta orchestră de melomani a demonstrat încă o dată că acolo unde există pasiune şi dedicație pentru muzică orice este posibil. Am rămas plăcut împresionată şi oarecum surprinsă să remarc că o formație alcătuită în mare parte din ingineri, sună atât de plăcut. Încă o dată mi se confirmă că ştiințele exacte se omogenizează armonios cu muzica şi îşi împrumută categoric valențe, căci precizia şi acuratețea interpretativă, alături de respectarea fidelă a partiturii şi puritatea sunetelor provin din grija şi strictețea oricărui act ingineresc. Orchestra Inginerilor "Petru Ghenghea" este condusă de inginerul Andrei Iliescu şi încântă publicul din Bucureşti şi din țară în fiecare an, oferind iubitorilor de muzică concerte simfonice, ale căror programe, destul de ofertante, sunt mereu puse sub semnul profesionalismului, deşi vorbim de un ansamblu de amatori. Sub acest aspect, nu pot să nu amintesc şi media de vârstă relativ ridicată a acestei formații - 40 de ani, cu unii membri trecuți demult de pragul vârstei a treia. Cu toate acestea, sonoritatea, bine închegată, vibrează armonios într-un tot unitar, îmbinând experiența ci prospețimea.

În concertul din 25 martie, dirijorul Andrei Iliescu i-a plasat bagheta unui invitat special - Vlad Vizireanu, un tânăr extrem de talentat, născut pe plaiurile autohtone, dar stabilit de mulți ani în S.U.A., unde şi-a dobândit vocația de muzician. Însă, surprizele nu s-au oprit aici, căci la inițiativa tânărului dirijor, concertul a mai beneficiat de încă un invitat din afara țării. Pianistul american Sean Chen, prieten şi coleg de studii cu Vlad Vizireanu, a încântat audiența prin interpretarea plină de virtuozitate şi lirism a partiturii solistice din grandiosul Concert Nr. 5 pentru pian şi orchestră - "Imperialul", de Ludwig van Beethoven.

Scriu aceste rânduri încărcată de o duioasă inspirație şi nu pot să nu dezvălui bucuria pricinuită de prezența mea la concertul Orchestrei Inginerilor "Petru Ghenghea", căci spre epuizarea ultimelor acorduri, am simțit, sub cupola magică a Ateneului, cum spiritul celor prezenți era încărcat cu energie pozitivă, căci cu siguranță orice "sete de frumos", pe care mă încăpățânez să cred că fiecare o are, a fost cu adevărat hrănită după acest regal artistic.

Cu o zi înaintea concertului, la repetiția generală, am fost prezentă în sală şi am urmărit cu atenție şi curiozitate modul de lucru al instrumentiştilor pentru care muzica e o pasiune şi nu o meserie. Dar şi mai ales al tânărului Vlad Vizireanu, pe care nimeni dintre noi nu a avut ocazia să îl vadă dirijând, întrucât concertul din 25 martie a marcat şi debutul pe o scenă românească al artistului de numai 26 de ani.

Din conversațiile purtate cu acesta am aflat că ambii părinți sunt de formație ingineri şi că în perioada când încă se aflau în România erau admiratori fideli ai Orchestrei Inginerilor. Poate că nu întâmplător, Vlad Vizireanu şi-a marcat debutul din țara sa natală cu acest ansamblu încărcat de tradiție. Repetiția generală s-a desfăşurat fără probleme. Atenția şi concentrarea au fost primordiale, chiar dacă unii instrumentişti, mai cu seamă partida de alămuri, au dat dovadă de lipsă de respect față de colegi şi de muzică, chicotind şi vorbind încontinuu. Este un fapt mai puțin fericit, pe care eu însămi l-am identificat la mai multe formații din România. Trecând peste acestea, momentele de întrerupere, puține la număr, au fost rezolvate repede, semn că partiturile erau foarte bine asimilate de orchestră. De altfel, repertoriul concertului a fost bine pus la punct de către Andrei Iliescu, prin multe repetiții anterioare evenimentului. Programul a fost un adevărat tur de forță pentru instrumentişti şi s-a dovedit a fi o provocare pentru mulți, o instigare la care s-a răspuns pozitiv. E drept, suflătorii şi percuționiştii sunt împrumutați din Orchestra Filarmonicii "George Enescu", însă, cu mici excepții, restul ansamblului este format din amatori, de meserie ingineri.

Deşi cu un sfert de oră înainte de începere sala era plină. Când gongul a bătut a treia oară, era evident că nu mai aveai unde să arunci un ac, spațiul era umplut până la refuz. Doar la Festivalul Internațional "George Enescu" am mai văzut sala Ateneului atât de neâncăpătoare, căci la fiecare intrare se aflau în picioare încă 10-15 persoane. Nu cunosc cauza care să fi dus la împlinirea acestui fapt, dar am avut impresia că se află prezentă toată comunitatea inginerească din capitală, plus rudele instrumentiştilor şi binențeles, admiratori devotați ai Orchestrei Inginerilor. Se pare că evenimentul a fost bine promovat sau românii se înghesuie la spectacolele care nu percep o taxă de intrare. Cert este că la un asemenea program şi într-o duminică frumoasă de primăvară, era poate de aşteptat ca audiența să fie una numeric apreciabilă.

Anticipând programul muzical, Andrei Iliescu, profund emoționat, a ținut un scurt discurs şi a declarat că s-a atins un prag istoric din punct de vedere al publicului atât de numeros. Concertul a debutat cu uvertura la opera "Don Giovanni" de W. A. Mozart, un opus celebru, pe care Vlad Vizireanu l-a dirijat din memorie. Gesturile ample, precise şi clare, pasiunea cu care a condus fiecare motiv, au păşit ca prime impresii degajate de tânărul artist. A urmat momentul de maximă intensitate al întâlnirii muzicale - interpretarea impecabilă a pianistului Sean Chen, care a reuşit prin armoniile şi liricitatea "Imperialului" să cucerească publicul bucureştean. Tânărul solist, absolvent al prestigioasei Şcoli Juilliard din New York, ne-a demonstrat că este

Vlad Vizireanu

posesorul unui talent nativ, impetuos. Tuşeul fin a alternat armonios cu virtuozitatea beetoveniană. Ceea ce mi s-a părut fascinant la pianistul de doar 23 de ani a fost sonoritatea atât de suavă născută din interpretarea sa. Un act artistic complet, înălțător pot spune, mai ales prin temele solistice delicat interpretate din partea a doua a Concertului Nr. 5.

Coordonarea dintre Sean Chen şi Vlad Vizireanu a fost una fructuoasă. Cei doi s-au simțit perfect, pianistul a răspuns cu finețe la gesturile dirijorale şi s-a contopit armonios cu acompaniamentul orchestrei. Profund impresionați, cei prezenți în sală i-au solicitat pianistului american un bis. Cu aceiaşi sensibilitate interpretativă, Sean Chen ne-a oferit momente de tihnă sulfetească prin melodica plină de gingăşie din Nocturna nr. 2 op.62 în Mi major de Frederic Chopin. După o scurtă pauză, Orchestra Inginerilor "Petre Ghenghea", elegant condusă de acelaşi Vlad Vizireanu, a interpretat Simfonia a VI-a "Patetica", de P. I. Ceaikovski. Am remarcat în această lucrare - poate mai pregnant ca în celelalte două, şi datorită caracterului dramatic al capodoperei romantice - stilul bine definit al tânărului dirijor, condus atât de natural de buna cunoaştere a opusului muzical. Deşi cu partitura pe pupitru, se pare că "începătorul" Vizireanu interpretează totul din memorie. Conduce frazele cu rafinament, marchează toate intrările şi are o mimică extrem de expresivă. Partea a III-a din simfonie, cel mai tumultuos moment al programului, s-a dovedit a fi un punct de virtuozitate interpretativă atins cu succes de către ansamblul simfonic şi susținut impecabil de tânărul dirijor.

Concertul susținut de Orchestra Inginerilor "Petre Ghenghea" s-a bucurat la final de aplauze bine-meritate. Colaborarea dintre ansamblul simfonic, unic în peisajul sonor românesc, şi cei doi artişti veniți de peste ocean s-a dovedit a fi un regal de muzică bună, o încântare artistică, atât pentru interpreți, cât mai ales pentru noi, auditorii. Am remarcat încânatarea cu care se cânta, atenția acordată partiturii, comunicarea dintre dirijor şi ansamblu, toate trăite cu o intensitate mai mare, căci din perspectivă proprie, am observat mereu că sentimentele de satisfacție sufletească sunt mult mai prezente la ansamblurile de amatori față de cele la care profesionismul rezultă dintr-o oarecare impunere. Cei din prima categorie, în cazul de față - inginerii, nu au făcut o meserie din muzică, ci trăiesc mereu la cote maxime oportunitatea de a fi pe o scenă şi de a cânta.

Janina BĂDICI

Mirabile întâmpinări ale unei primăveri:

O stea cu nume

Modestă, simplă, firească, total străină de infatuarea şi frivolitatea statutului de „vedetă cu tot dinadinsul”,– altfel spus de ea însăşi într-un interviu: o artistă „în căutare de sine” – **Luiza Zan** a acumulat până la vârsta depăşind cu puţin trei decenii, un palmares de împliniri, realizări scenice şi recunoaşteri valorice apreciabil. Şi nu ne referim numai la concursurile pe care le-a câştigat, aici ca şi pe alte meridiane, ci înainte de toate la competiţia cu propriul eu generatoare de satisfacţii pe care doar arta autentică le poate zămisli. Încercând să-şi explice motorul devenirii şi existenţei în muzică, vocalista declara: „E un joc cu mine însămi, un fel de şah între mine şi glasul meu, în care piesele de şah sunt sufletul – albele şi mintea – negrele”.

Luiza Zan

Venită în lume pe mal de fluviu, la Tulcea, **Luiza Zan** a urcat treptele instruirii în şcolile primare din localitatea natală, apoi la Liceul de Arte din Piatra Neamţ şi la Universitatea de Arte „George Enescu” din Iaşi, din anii studenţiei datând începuturile mariajului ei artistic cu jazz-ul. Mi-o amintesc într-un recital susţinut împreună cu pianistul şi profesorul **Romeo Cosma** la Casa de Cultură a Studenţilor din dulcele târg... Vădind un talent deosebit pentru ceea ce numim creativitatea improvizatorică, interpreta s-a format şi graţie îndrumărilor unor admirabili profesori Fulbright acreditaţi temporar în învăţământul superior muzical din România, precum saxofonistul **Rick Condit** şi pianistul **Armen Donelian**. Finalul studiilor a coincis cu dobândirea în anul 2003 a Premiului Juriului la „Shure Jazz Voice Competition” de la Montreux / Elveţia şi în 2004, a unui prestigios Premiu al II-lea la acelaşi concurs internaţional, concursul în sine oferindu-i şansa de a cânta acompaniată de muzicieni de renume precum **Geri Allen**, **Bob Hurst**, **Eric Harland** sau **Omar Hakim**. La numai o săptămână după decernarea menţionatei distincţii internaţionale, **Luiza Zan** câştiga la Braşov, împreună cu grupul „Slang”, Premiul I la Festivalul Concurs „Cerbul de Aur”.

Printre numeroşii muzicieni români şi străini cu care a cântat se numără înainte amintiţii **Rick Condit**, **Armen Donelian**, **Romeo Cosma**, dar şi bass-iştii **Arthur Balogh**, **Vlaicu Golcea**, bateristul **Vlad Popescu**, pianiştii **Mircea Tiberian**, **Ion Baciu Jr.**, ghitariştii **Jimi Cserkesz**, **Sorin Romanescu**, **Alex Man**, saxofonistul **Eddie Neumann**, **Dj Vasile** şi mulţi alţii. A contribuit la coloanele sonore pentru lung-metrajele “Carambol”, “Casanova, identitate feminină” şi producţia HBO “Circul Vesel”. Din iniţiativa lui **Vlaicu Golcea**, în decembrie 2005 s-a născut ***proiectul GLIDQ***, cu o formulă avându-i în componenţă pe **Dj Vasile** (electronice), **Electric Brother** (ghitară, drâmbă, percuţii), **Sorin Romanescu** (ghitară), **Tavi Scurtu** (baterie), proiect la care solista **Luiza Zan** a contribuit şi ca autoare de versuri. Pe data de 9 octombrie 2005 a luat fiinţă ***proiectul „Luiza Zan Trio”***, cu **Vlaicu Golcea** – contrabass şi **Sorin Romanescu** – ghitară, iar în 2006-2007 a lucrat la ***spectacolul de dans contemporan “Visa Game”***, alături de **Pascal Allio** si **Cosmin Manolescu**, apărând împreună cu aceşti doi dansatori in treisprezece spectacole susţinute in teatrele din ţară şi pe o scenă din Paris. Tot în 2006 au fost definitivate de către tandemul componistic şi interpretativ **Luiza Zan** / **Sorin Romanescu** piesele discului „Colinde şi poveşti de Crăciun” editat în 2010 de casa SoftPlus Records. În 2008 cântăreaţa a fost aplaudată alături de trupa „Slang” în Ungaria; la Bruxelles a fost prima trupă românească ce a cîntat live în Parlamentul European. Au urmat în 2009 ***proiectul ZNE*** (the Zan-Neumann Ecuation), ***proiectul AZZA***, căruia **Luiza Zan** i-a dedicat pasiunea pentru pian, iar în vara anului 2010 (lunile iunie-iulie), vocalista a fost invitată a concerta cu Big-bandul Universităţii McNeese din Louisiana, într-un turneu de şapte oraşe – Timişoara, Tg. Mureş, Sibiu, Braşov, Iaşi, Ploieşti, Bucureşti. Cu duo-ul „Standards On Double Six” al ghitariştilor **Sorin Romanescu** şi **Alex Man** a luat parte la câteva festivaluri precum „Jimbo-Blues” din Jimbolia, „SamFest Jazz” din Satu Mare etc. A fost prezentă peste hotare, ajungând la Londra, dar şi peste Ocean. În plan didactic, amintim colaborarea cu profesorul **Mircea Tiberian** la Clasa de Jazz de la Universitatea Naţională de Muzică din Bucureşti, ca şi prezenţa ca profesor de canto-jazz la Artskul, o şcoală privată de artă modernă. Artista a apărut în mai multe rânduri pe micul ecran drept invitată de marcă a serialului de emisiuni „Unora le place” difuzate de TVR 2.

M-am bucurat să o însoţesc ca prezentator pe mai multe scene din ţară, cel mai recent în luna martie a. c. când **Luiza Zan** şi înzestratul ghitarist **Alex Man** au susţinut un cuprinzător şi deosebit de atractiv, de divers recital la Clubul „Scena Café” din Galaţi organizat de **Cristian Ureche** şi revista „Zile şi nopţi” în cadrul unor binevenite manifestări periodice. Au făcut realmente deliciul publicului glasul puternic, bine timbrat, nuanţat, tehnica improvizatorică ale solistei, rafinamentul armonic şi sensibilitatea coechipierului ghitarist, atribute fructificate în interpretări de intensă trăire expresivă conferite unor teme standard ale jazz-ului internaţional ca „Nature Boy”, „Love For Sale”, „Angel Eyes”, „Oleo”, „Body And Soul”, „Blues G” şi unor notorii bossanove precum „Chega De Saudade”, „Amor Em Paz”, „One Note Samba”, „Luiza”, „Sem Voce”.

Chick Corea, Gary Burton

Duetul monştrilor sacri

Un regal de jazz autentic, de cea mai rafinată factură, ne-a fost oferit în seara de 20 martie 2012 de pianistul **Chick Corea** şi vibrafonistul **Gary Burton**, care au evoluat în duo instrumental pe podiumul Sălii Palatului din Bucureşti într-un concert organizat sub egida Teatrului Naţional de Operetă „Ion Dacian”.

Putem spune că **Chick Corea** s-a simţit la Sala Palatului „ca acasă”, de vreme ce, de astă dată, ne-a fost acum oaspete pentru cea de a cincea oară – să recapitulăm, prima dată ca pianist solo în aprilie 1993, a doua oară în 1998 cu sextetul propriu „Origin”, în noul mileniu a treia oară cu grupul „The Five Peace Band” (2008) ce i-a cuprins, alături de pianist, pe **John McLaughlin** – ghitară, **Kenny Garrett** – saxofon alto, **Christian McBride** – contrabass, **Vinnie Colaiuta** – baterie şi a patra oară cu trio-ul „Return To Forever” (2009) alăturându-i pe bass-istul **Stanley Clarke** şi pe bateristul **Lenny White.** În schimb, **Gary Burton** a mai concertat la Bucureşti doar o singură dată, şi aceasta cu peste patru decenii înainte, în 1971...

Îndrăznesc să apreciez că nivelul de cultură jazz-istică şi de receptivitate al publicului nostru a sporit, întrucât acest recital, eminamente cameral şi deloc spectaculos, a beneficiat de aderenţa necondiţionată a melomanilor, prezenţi în număr destul de mare. Interplay-ul celor doi (care anterior s-au mai întâlnit cu numeroase prilejuri, în 1979 – 1980 în turnee europene şi americane, în 1972 pentru discul de duo „Crystal Silence” şi în 2008 pentru albumul „New Crystal Silence” etc.) ne-a apărut impecabil, frizând perfecţiunea, mai ales sub raport ritmic. Părând două puncte pierdute în imensitatea unei scene pe care ar încăpea douăzeci de autobuze, **Chick Corea** şi **Gary Burton** s-au bucurat să redescopere seducţia unor vechi standarde („Can We Be Friends” – după Art Tatum, „Chega De Saudade” de A. C. Jobim, „People” din repertoriul „Beatles”, „Blue Monk” – Thelonious Monk) ca şi ale unor hituri selectate dintre creaţiile de tentă latină ale pianistului („La Fiesta”, „Allegria” etc.). Negându-şi cu strălucire etatea (Corea – 71 de ani, Burton – 69 de ani) artiştii şi-au dat frâu liber vitalităţii în întruchipările surprinzătoare ale unei perpetue tinereţi. Tehnici dar fără a miza exagerat pe tentaţiile virtuozităţii, pianistul şi vibrafonistul s-au completat şi susţinut unul pe celălalt în chip remarcabil, vădind echilibru, prospeţime a expresiei, bun gust şi o admirabilă capacitate de a regândi, a reînveşmânta, a redimensiona cu fantezie materiale cunoscute.

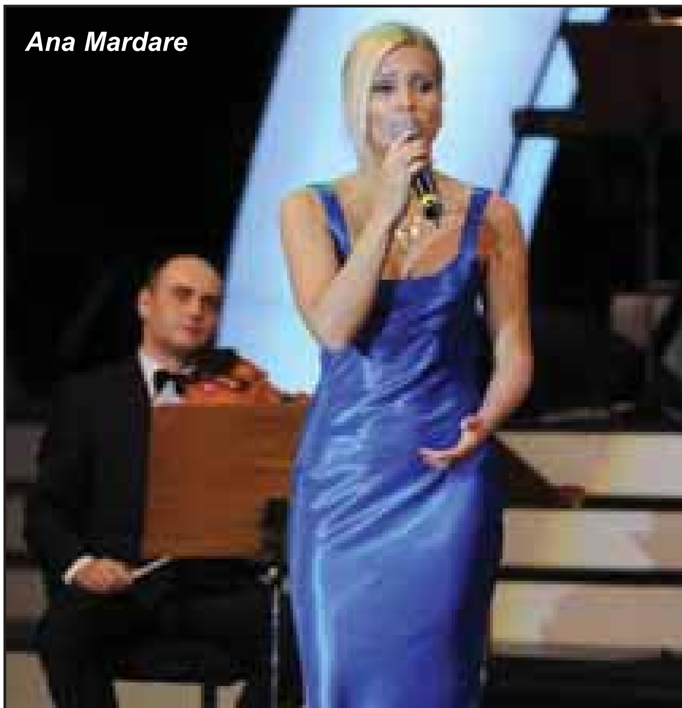
A fost, cum afirmam la începutul acestor consemnări, un regal de jazz fără compromisuri şi partipriuri stilistice, oferind auzului şi sufletului imagini sonore elocvente ale unui înalt profesionalism (Foto: iConcert).

Florian LUNGU

Vivat... „maneaua dance”!

Ana-Maria SZABO
Marius GHERMAN

Nici mass-media şi nici artiştii nu pot fi acuzaţi că nu e an fără scandal la Eurovision-ul autohton, ci doar organizatorii de la TVR, să fie foarte clar din start. Un regulament clar şi ferm nu are voie să fie contestat. După ce iniţial fusese respins, Cătălin Josan a devenit unul din favoriţi! Cum s-a putut întâmpla asta? Explicaţia lui Dan Manoliu, şef al delegaţiei României la Eurovision şi totodată şef al Departamentului Divertisment de la TVR, este halucinantă: „Cine nu a respectat regulamentul face parte din cele 45 de piese respinse şi DEOCAMDATĂ e afară. Însă, pentru că au fost foarte mulţi cei care n-au fost atenţi şi n-au completat corect sau au omis unele rubrici ale formularului de înscriere, le vom mai da o şansă, pentru a nu-i elimina definitiv”. Deci să înţelegem că au fost eliminaţi... provizoriu şi că formularele presupuneau o muncă asiduă şi eventual consultarea unor avocaţi? Cert este că în prima etapă a preselecţiei naţionale au fost admise 62 de melodii, între fericiţii interpreţi numărându-se, înafară de Mandinga – Lucian Viziru, Popas Band, Simona Nae, Lora. Între cei respinşi (unii... provizoriu, aşa cum am văzut!) s-au numărat Antract, Blaxy Girls, Amadeus, Parlament, Josan şi Aurelian Temişan. Dacă informaţiile noastre sunt corecte, acesta din urmă a dat viaţă unei piese acuzate că ar avea un aer prea... rusesc, semnate de un compozitor, Nicolae Caragia, care cunoaşte perfect spaţiul ex-sovietic, din care face parte şi ţara gazdă, Azerbaidjan... Cum spuneam, eliminat iniţial din cauza lipsei semnăturilor autorilor piesei sale, Cătălin Josan a convins juriul TVR şi s-a calificat în finală de pe locul I! Juriul a audiat 97 de cântece, reţinând pentru finală 15 şi două rezerve, dintre care doar UNA a fost în limba română! Performer al finalei a fost compozitorul Tudy Zaharescu, cu 2 piese, ca şi solistele Ana Mardare şi Bianca Purcărea (aceasta din urmă, însă, dezamăgitoare pe scenă). Problema cea mai gravă a fost însă legată (se va vedea acest lucru la contestaţia lui Viziru) de componenţa juriului de preselecţie, cu foarte puţine competenţe reale (bănuim că nu i-a fost deloc uşor reputatului compozitor George Natsis, preşedinte al juriului, în acest context...). Natsis a fost singurul profesionist autentic, membru al Uniunii Compozitorilor şi Muzicologilor din România! Lângă el, în postură de... vice-preşedinte al juriului, a stat Dana Dorian,

Ana Mardare

Ovidiu Anton

Tudy Zaharescu

Ioana Bianca Anuța

numită „critic muzical”, deşi nu prea îi cunoaştem opera în domeniu (mai mult, unii dintre cei respinşi afirmă că la toate aceste concursuri îşi promovează proprii elevi, lucru care ar trebui evitat). Au mai fost performeri ai edițiilor anterioare, Eduard Cârcotă şi Ovidiu Cernăuțeanu-Ovi, Ştefan Naftanailă (Radio România), dar şi redactori de la posturi de radio FM care fug de muzica românească precum dracul de tămâie, Radio 21 şi Radio ZU (la fel colegul lor de la Europa FM, care s-a văzut ce note aiuritoare a acordat în finală!). Şi mai gravă şi contestabilă ni se pare invitarea în juriu a unor reprezentanți ai caselor de producție, care se înțelege că şi-au susținut pe față artiştii (Dan Popi de la Cat Music a stat fără să se ascundă alături de Mandinga în seara finalei!). Dintre aceştia, doar preşedintele şi vice-preşedintele s-au regăsit în juriu şi la finală, alături de unele personaje în cazul cărora legătura cu muzica poate fi eventual doar bănuită... Cum spuneam, Lucian Viziru a contestat public, inclusiv la EBU (dar forul european ne permite să facem ce vrem la noi acasă, atâta timp cât plătim taxa!), prezența în juriu a celor de la casele de discuri având artişti în concurs. Justificarea lui Manoliu, cum că aceştia au „fler”, este puerilă, este nevoie de oameni cu pregătire muzicală, nu de comercianți de muzică! Viziru, însă (şi nu putem să nu-i dăm dreptate din multe puncte de vedere) este tranşant: „Problema mea nu se referă la compozitori sau interpreți, mă deranjează însă nesimțirea cu care organizatorii au permis juriului să blocheze accesul în concurs al pieselor pop-rock în favoarea *manelelor house* produse chiar de membrii juriului. Nu înțeleg de ce s-a schimbat regulamentul pentru „copiii” caselor de discuri, gen Cătălin Josan, care nu a fost în stare să-şi completeze dosarul în timp util. Dacă voi, ca români, vreți să fiți reprezentați în Europa de manele şi muzică de lift (house), eu nu vreau! Eu sunt convins că România poate mai mult. Nu zic că piesa mea e vreo capodoperă, dar cu siguranță n-ar fi avut nimeni de ce să ne facă țară de târfe şi de manelişti”. Fostul lider al grupului Gaz pe foc a descoperit că nu mai puțin de 9 din cele 15 piese finaliste încalcă regulamentul, deoarece casele de discuri cu care au contract au avut reprezentanți în juriu! Poți să nu-i dai dreptate? Unul dintre cei atacați violent de Viziru a

Electric Fence

Mandinga şi Costi Ioniță

fost Costi Ioniță, co-autor al melodiei câştigătoare. Artistul nu s-a mulțumit să depună plângeri la TVR şi EBU, dar a mers şi la DNA, unde a declarat: „Mandinga şi Josan au avut pile în juriu. Josan are contract cu Universal Music, iar în juriu a fost Sorin Sfârlea, care lucrează acolo. Apoi, unul dintre compozitorii piesei este Keo, care are contract cu Roton, iar în juriu a fost Cătălin Muraru, de la această casă de discuri. În spatele trupei Mandinga stă Costi Ioniță". Dar, ca de obicei la noi, nu s-a făcut nimic, nici măcar o anchetă formală şi... a rămas cum s-a stabilit.

...Iar cum s-a stabilit, s-a văzut: noroc cu votul publicului, fiindcă „specialiştii" au scrântit-o rău de tot, dacă era după ei ne-ar fi reprezentat o piesă şi mai jenantă, pentru noi ca români. Preşedintele juriului, compozitorul (în cazul altora acest apelativ este folosit cu prea mare uşurință, de pildă Mihai Ogăşanu a recunoscut cu franchețe că pentru el notele muzicale sunt o mare enigmă!) George Natsis, a dat ierarhia absolut corectă, însă „colegii" lui au dat-o rău în bară. Considerăm că la acest nivel, unde este vorba de imaginea României, din juriu nu trebuie să facă parte amatori şi veleitari, ci numai compozitori profesionişti, textieri de marcă, interpreți de frunte. Din păcate absența profesioniştilor autentici s-a simțit şi la nivelul concursului, doar Mihai Alexandru (din păcate deservit de interpretă) şi Tudy Zaharescu putând intra în această categorie. Nu e de mirare că toate scandalurile, aranjamentele, favoritismele au alungat încet-încet adevăratele valori, artiştii consacrați. În alte țări nu se întâmplă aşa ceva şi anticipăm că reprezentanții Rusiei („Buranovskie Babuşki", 6 interprete cu media de vârstă de 65 de ani!, cu piesa „Party for Everybody") şi Angliei (veteranul Engelbert Humperdinck, 76 de ani) vor acumula multe puncte, candidând serios la locul I. Închipuiți-vă ce scandal ar fi făcut elitiştii noştri dacă s-ar fi decis, prin absurd (pentru că la noi e absurd să pretinzi respect față de glorii), să ne reprezinte Marina Voica, Angela

Mihai Alexandru

Similea, Corina Chiriac, Alexandru Jula sau Mirabela Dauer!

Încă o dată publicul a înclinat balanța în partea bună (sau, în fine, mai puțin rea...), impunând pe locul I melodia „Zaleilah” (de Costi Ioniță-Elena Ionescu-Secada Dihigo Omar), interpretată de Mandinga, în care jumătate din componenți sunt cubanezi. Ea va lua parte la prima semifinală, pe 22 mai, la Baku, Azerbaidjan, finala Eurovision, în care sperăm să intrăm, urmând a avea loc pe 26 mai. Înafara câştigătoarei, punctaje ridicate au mai obținut cântecele interpretate de Cătălin Josan, Vicky Red, Electric Fence, Ovidiu Anton, Ana Mardare, RPK, Ioana Bianca Anuța. Două observații legate de show-ul TVR: unde oare au mai văzut organizatorii noştri prezentări făcute numai în „băşcălie”, de un umor îndoielnic? Iar titlurile şi numele autorilor şi interpreților erau atât de mic scrise pe ecran, încât erau ininteligibile. Dan Manoliu este super-optimist (deie Domnul să nu se înşele!): „Selecția națională a fost transmisă în direct de site-ul eurovision.tv şi a fost urmărită în 89 de țări. Suntem deja în Top 5, cu 2083 de privitori la momentul de vârf (o, ce cifră impresionantă! N.A.). Selecția noastră națională a fost a patra ca audiență între toate cele transmise on-line pe acest site, în toate timpurile (măi, să fie!-N.A.), după Spania, Germania, Marea Britanie. Mai mult decât atât, sunt sigur că piesa trupei Mandinga va deveni şlagărul Eurovision. Cred în şansa noastră, putem câştiga!”, declara Manoliu pentru „ring”.

Vicky Red

Nu de aceeaşi părere este cunoscutul interpret Gabriel Cotabiță, care consideră că trupa Mandinga nu este una la care talentul e pe primul loc. Mai mult, aşa cum consemna „Libertatea”, Cotabiță nu s-a sfiit să fie brutal de sincer, recomandând formației să mizeze pe frumusețea solistei Elena Ionescu: „Atenție mare, Elena de la Mandinga! Să nu cumva ca la Baku să te apuce dorința să dovedeşti cum că ai fi o cântăreață mare şi, mai ales, să nu te apuce pudoarea! Dezbracă-te pe scenă! Să fii la fel de naturală şi dezbrăcată ca în video-clip. Să nu te apuce cumva peste noapte importanța, în sensul să te crezi Whitney Houston! Foloseşte-ți atuurile la maximum!”. Pentru a înțelege mai exact cum au stat lucrurile la finală, iată ierarhia telespectatorilor (tot 2000 or fi fost? De ce nu se face publică, aşa cum e normal, cifra exactă?): Mandinga, Josan, Ioana Anuța. Juriul a dat ordinea: Electric Fence (!), Mandinga, Josan, aşa încât punctajele totale au fost: Mandinga 22 şi Josan 18. Luminița Anghel (membru în juriu) şi Nico apreciază piesa câştigătoare, în schimb Gabriel Băruță, autor al piesei cu care Hotel FM a fost anul trecut în finala Eurovision, e necruțător: „*Zaleilah* este o piesă reprezentativă pentru majoritatea românilor, e un fel de zacuscă locală!”.

Zacuscă, manea dance sau house, e mai puțin important acum, când zarurile au fost aruncate. Să încheiem aşadar sub semnul umorului, spicuind dintr-un amuzant articol apărut în „Cațavencii”: „TVR avea nevoie de Eurovision ca de aer. Scandalurile cu care vine la pachet fiecare preselecție națională reuşesc să abată atenția opiniei publice de la adevăratele probleme ale instituției (falimentul, miile de angajați, afonii din management). De data asta, Lucian Viziru susține, nici mai mult, nici mai puțin, că „soluția logică şi corectă e descalificarea României de la Eurovision”... Viziru are, în felul lui care frizează ridicolul românesc, dreptate. Pilele funcționează, dacă judecăm speculativ, ca artiştii... O dovadă în sensul politic al cuvântului e că piesa trupei rock Steelborn (nu glumesc: fostă Stillborn), unde funcționează ca solistă vocală Aura Pohoață, fosta consilieră a lui Crin Antonescu, nu a fost selectată. De ce? Pentru că, evident, la TVR nu funcționează decât pilele lui Băsescu (doamna Cristiana de la „Cireşica” ar fi mers ca unsă!). Pe liberala Aura nu o ştiu decât colegii ei de partid şi fanii emisiunii „Vocea României”, unde a concurat aproape serios. În schimb, pe cei de la T&L (calificați în finală cu piesa „Twilight”, interpretată inițial de Bianca Purcărea) nu-i ştiu decât fanii emisiunii X-Factor şi oficialii TVR care au inclus trupa T&L pe lista „vocilor recomandate”. Fostul lider al trupei Gaz pe foc are deci dreptate când spune că totul e conjunctural la Eurovision, uitând însă conjunctura care-l defavorizează: Josan cântă mult mai bine decât Viziru. Şi oricum nu contează, de vreme ce la Baku o să plece Mandinga, întrucît *Zaleilah* e o manea dance, spre deosebire de *Call My Name*, care e o corcitură de Robbie Williams şi 105 boy-band-uri. Anglia a anunțat că-l trimite în finala Eurovision pe Engelbert Humperdinck (75 de ani), iar asta spune mult despre cât de matur e Viziru când îşi pune mintea cu alde Costi Ioniță”.

Baletul de buzunar „Cenuşăreasa”

Aura PRICOPE

Sala Mare a Operei Comice pentru Copii a găzduit premiera stagiunii 2012-2013 a baletului de buzunar „Cenuşăreasa”. Regia şi coregrafia spectacolului sunt semnate de Corina Dumitrescu, prim-solistă a Operei Naţionale Bucureşti, iar ilustraţia muzicală de Alexandru Istrate. Scenografia aparţine Vioricăi Petrovici, nominalizată la Premiile César 2012, la categoria “*Cele mai bune costume”* pentru filmul “*La source des femmes” - “Izvorul femeilor”,* regia Radu Mihăileanu. Roberta Enişor, solista Operei Comice pentru Copii, prezintă cântând, spre deliciul micuţilor spectatori, frumoasa poveste transpusă în dans din distribuţia căreia fac parte Cătălin Caracaş, Theo Munteanu (rolul Cenuşăresei), Ales Gheorghe, Alexa Corneanu, Andreea Soare, Claudia Iagăr, Mihai Pricope, Andy Ardeleanu (rolul Prinţului), Ionuţ Birjovanu, Dani Manea şi Octav Iuga. Acest balet se va relua şi la sfârşitul lunii aprilie, după câteva reprezentaţii cu musicalul de Roman Vlad „*Piatra din casă*” (regia Cristian Mihăilescu), urmând ca în mai şi iunie, artiştii Operei Comice pentru Copii să prezinte premiera musical-ului „*Diamantul şi Gâsca*”.

Concurs la Dorohoi

Marius GHERMAN

Una din competiţiile tradiţionale ale muzicii uşoare româneşti este „Mărţişor dorohoian”. Chiar dacă nivelul nu mai este cel de altădată, important este că festivalul înfruntă timpul şi rezistă cu brio, mai mult – invită în juriu personalităţi autentice. Anul acesta au fost, ca şi în cei anteriori, Ionel Tudor, Andreea Andrei, Titus Andrei, acestui trio consacrat adăugându-li-se directorul Centrului cultural de la Chişinău, Oleg Volontir, precum şi oficialităţi locale. Prezenţa oaspetelui din Republica Moldova n-a fost întâmplătoare, între cei peste 50 de finalişti numărându-se concurenţi din Ucraina şi Republica Moldova. De altfel, în recitaluri au fost şi artişti de la Chişinău (ce-i drept, de rang doi: Aliona Munteanu, Vali Boghean, Ana Barbu – aceasta din urmă fiind mama cunoscutei Natalia Barbu), ei alăturându-se în gale lui Gabriel Dorobanţu (lansat la începutul anilor ‘80 chiar la Dorohoi) şi Mariei Radu.

Au fost preselecţii, două zile de concurs şi gala laureaţilor, ierarhia finală fiind dominată de elevii profesoarei Gabriela Nechita de la cercul „Melos” din Iaşi. Astfel,

„Surpriza” Alles Davies

Oana GEORGESCU

Alles Davies a lansat recent primul său single “When the dark comes”, o piesă cu un sound nou, inovator şi cu un mesaj profund, încadrată în tiparul actual al muzicii Dance. Inca de la primele acorduri piesa captează şi te transpune într-o altă lume a sunetului. “When the dark comes” a fost produsă de Alles Davies şi Sherri Ward, iar masterul a fost făcut la studiourile “AudiobyRay” din Olanda. Succesul a fost remarcabil: la numai o zi după ce piesa a fost postată pe internet, s-a regăsit găsit pe zeci de site-uri de profil din întreaga lume cu sute de accesări care cresc fără încetare, în Bulgaria fiind deja un hit.

Alles Davies a mărturisit că doreşte să îşi pună în continuare amprenta pe noul sound şi că fiecare acord creat de el va fi cu siguranță resimțit într-un mod unic, aparte de public şi de viitorii săi fani.

Are foarte multe proiecte muzicale, următorul single fiind un proiect chiar al acestei primăveri. Single-ul aparține interpretei a cărei voce o puteți asculta în piesa “When the dark comes”. Deocamdată nu îi dezvăluie numele, pentru că Alles Davies vrea ca totul să fie o surpriză. Şi va fi cu siguranță o surpriză de proporții! Vă veți convinge accesând link-ul de pe Youtube: http://www.youtube.com/watch?v=sK9oZq5ACoc

Oana GEORGESCU

Trofeul concursului a fost atribuit Ruxandrei Tomulesei, 15 ani, laureată anterior şi la alte manifestări internaționale şi remarcată la populara emisiune TV italiană, de la postul Rai Uno, „Ti lascio una canzone”. Dar delegația de 8 concurenți de la ”Melos” nu s-a mulțumit cu atât: Daria Bârzu şi Alexandru Tărățeanu (originar din Cernăuți, Ucraina) au câştigat premiile I la secțiunile 6-9, respectiv 15-30 de ani. La rândul lor, Raluca Ursu şi Andreea Lepârdă au cucerit premii speciale, iar Otilia Bişog o mențiune. Tot din echipa ieşeană s-au remarcat şi Codruța Filip (debut la... 17 ani) şi experimentata Georgiana Dăriescu, care a entuziasmat la gala laureaților.

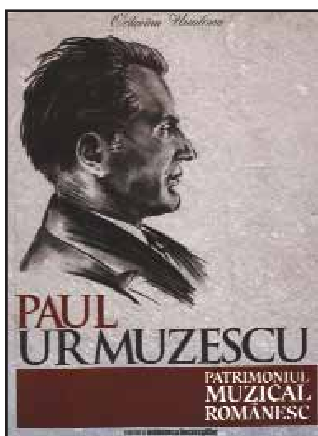

G. Dorobanțu

R. Tomulesei

La scurtă vreme după încheierea festivalului de la Dorohoi, micuța Raluca Ursu, 10 ani, membră a cercului „Melos” din Iaşi, condus de prof. dr. Gabriela Nechita, a repurtat un frumos succes internațional. La festivalul „Little Stars” de la Sankt Petersburg, Rusia, s-au întrecut solişti din Rusia, Bulgaria, Portugalia, Estonia, Lituania, Ucraina, iar Raluca Ursu a fost încununată cu mult-râvnitul „Grand Prix”, completându-şi astfel un palmares impresionant.

Paul Urmuzescu – o viață închinată muzicii

Oana GEORGESCU

Ca şi în cazul volumului dedicat lui Temistocle Popa, sala „Mircea Eliade" a Bibliotecii Metropolitane Bucureşti (sediul central, „Mihail Sadoveanu") a fost neîncăpătoare cu ocazia lansării cărții biografice închinate de această dată unui alt „monstru sacru", ajuns la vârsta de 84 de ani, Paul Urmuzescu. Cartea, aşa cum spuneam în deschiderea articolului, este a doua dintr-o serie apărută la Editura „Biblioteca Bucureştilor" şi consacrată valorilor autentice şi neperisabile ale muzicii uşoare româneşti, grupate în colecția „Patrimoniul muzical românesc". La „prezidiu" s-au aflat autorul cărții, protagonistul (marcat de emoții şi de fericire), precum şi inițiatorul acestui proiect, dr. Florin Rotaru, directorul Bibliotecii Metropolitane. În sală, Paul Urmuzescu le-a avut pe cele două fiice ale sale (surprinse în carte în amuzante fotografii din vremea copilăriei!), ambele cu impresionantă carte de vizită artistică: Anca Caloianu, valoros director de imagine al TVR (elogiată de toți vorbitorii, în special de Titus Munteanu şi Liana Săndulescu, alături de care şi-a pus semnătura pe emisiuni memorabile) şi Adriana Urmuzescu, scenograf la Opera Națională din Bucureşti. Anca a făcut în permanență fotografii, iar soțul ei Dragoş Caloianu, de asemenea nume important în TVR, a filmat, urmând a ne oferi în curând un scurt-metraj al evenimentului (ce normal ar fi ca acesta să fie difuzat la TVR, dar cui îi mai pasă acolo de marile valori ale neamului? Nemaivorbind că e vorba de propria istorie, Paul Urmuzescu fiind un realizator de marcă al televiziunii publice în deceniile 7 şi 8 ale secolului trecut!). Sala a fost ticsită de nume „grele" ale muzicii

Fl. Rotaru, M. Pâslaru

A. Caloianu, M. Pâslaru, P. Geambaşu, M. Drăgan

J. Kerestely, A. Storin

cândva în apropiere, restaurantul „Podgoria”!), iar Stela Enache, cu 2 piese pe CD, a evocat prietenia dintre protagonist şi Florin Bogardo, un alt maestru al studioului de înregistrări. De altfel, la această latură a activității sale, legată de performanțele incredibile din studioul muzical, cu o artă a fonotecării neegalată, s-au referit şi Jolt Kerestely, Titus Munteanu (adus în TVR chiar de Urmuzescu!) şi Mircea Drăgan. Pe tărâmul pieselor dansante, Paul Urmuzescu a mizat mult pe calitățile duetului vocal Stereo, cu nu mai puțin de 3 titluri (din cele 25) pe CD: Crina Mardare a povestit cât de mult au avut de învățat componentele duetului, din punct de vedere al artei cântului, de la compozitor. O surpriză uriaşă i-a făcut lui Paul Urmuzescu cea care i-a şi cântat câteva creații, dar i-a fost şi colegă la TVR (ea lucrând pe atunci la secția „Ilustrație muzicală”), Ileana

P. Urmuzescu, C. Mardare

uşoare româneşti: compozitori, interpreți, realizatori TV, scriitori, iar cei care, din diverse motive, n-au putut fi prezenți (Pompilia Stoian, Cornel Constantiniu, Dorin Anastasiu, Alexandra Cepraga) au transmis mesaje telefonice. Margareta Pâslaru, una din interpretele preferate ale compozitorului (este prezentă cu 3 melodii pe CD-ul ataşat cărții), i-a făcut surpriza de a-i aduce în dar, înrămată, coperta primului disc realizat împreună la Electrecord, Petre Geambaşu şi-a amintit, amuzat, că în primele luni ale intrării lui în TVR, când se întâlneau pe culoarele instituției, i se părea că Urmuzescu... nu-i răspunde la salut (tot el a provocat hazul general când a relatat că a reperat sediul bibliotecii amintindu-şi de un alt lăcaş de... cultură aflat

P. Urmuzescu, T. Munteanu

Popovici... Marea specialistă autohtonă a bossanovei a venit special din Italia, fiind stabilită, deloc întâmplător, într-un oraş al muzicii, Sanremo. Protagonist, împreună cu soția sa Cornelia, al multor show-uri TV realizate de Paul Urmuzescu, coregraful şi balerinul Cornel Patrichi a evocat cu umor „cei mai frumoşi ani” ai televiziunii române, la care s-au referit, evident, şi Titus Munteanu, Ioana Bogdan sau Eugen Dumitru (acesta din urmă, în egală măsură valoros prozator

şi poet, a colaborat cu Urmuzescu şi din postură de textier). Cu valoroasa soprană Bianca Ionescu (i-a

I. Bogdan, B. Ionescu, I. Popovici

adus în dar sărbătoritului o carte ce i-a fost consacrată de curând) Paul Urmuzescu a realizat un show TV revoluţionar, prin efecte şi trucaje, pentru acea vreme, rămas şi acum, peste timp, un model al genului. În sfârşit, scriitorul Aurel Storin (ca şi Kerestely sau Titus Munteanu, el se află pe lista preconizată de apariţii din acest an în colecţia Bibliotecii Municipale, după cărţile aflate acum sub tipar: Cornel Fugaru, Alexandru Jula, Titel Popovici), cu verbul său meşteşugit, a subliniat importanţa acestui demers, care „fixează” pentru posteritate, în biblioteca virtuală a României (cărţile pot fi citite pe internet), biografiile creatorilor şi interpreţilor de vază. Nu putem să omitem rolul decisiv jucat în realizarea cărţii de Anca Ivan (tehnoredactare computerizată şi ilustraţii) şi Bogdan Păun (grafica).

Toţi au ţinut să vorbească despre

S. Enache, T. Munteanu

T. Munteanu, S. Enache, P. Geambaşu

personalitatea, profesionalismul şi mai ales despre OMUL Paul Urmuzescu, „un suflet”, „un prieten” şi „un profesionist desăvârşit”, aşa cum nu mai găseşti în ziua de azi. „Părintele măiestriei de sunet” este acum un veritabil „senior al muzicii româneşti”, aşa cum îl numeşte autorul încă de la prima pagină a cărţii sale. „Paul Urmuzescu este muzicianul total, mişcându-se cu lejeritate pe tărâmul tuturor genurilor muzicale... dar în egală măsură o conştiinţă veşnic trează şi lucidă, chiar şi la peste 80 de ani...”. (Foto: Bogdan Păun)

Daruri gingaşe

Mihai CHIHER

„Frumuseţe şi gingăşie”, aşa s-a intitulat un spectacol de excepţie dedicat în exclusivitate sexului

Marius Ciprian Pop

frumos. Puteţi crede că în Sala de sport a Universităţii de Nord din Baia-Mare au fost nu mai puţin de 600 de doamne şi domnişoare iubind muzica şi dansul? Încă o ocazie pentru noi de a saluta ideile acelor promotori care nu merg pe cărări bătătorite, propunându-ne forme interesante, atractive de show. De această dată este vorba de deputatul independent Gheorghe Zoicaş şi de Ioan Doru Dăncuş, care au „orchestrat” un eveniment artistic echilibrat, din care n-au lipsit vedetele şi surprizele. La capitolul muzică populară au cules ropote de aplauze şi au făcut sute de fotografii (serviciu gratuit, alt dar din partea organizatorilor!) doi interpreţi-preoţi, îndrăgiţii Marius Ciprian Pop şi Cristian Pomohaci, cu cântece de mare sensibilitate şi profunzime. Trupa „Haiducii” a operat o trecere firească spre zona etno-dansantă, cei trei componenţi coborând de pe scenă în mijlocul participantelor entuziaste. În lipsa partenerilor de dans, energicele spectatoare s-au descurcat cum au putut, din fericire au fost ajutate de DJ, care a ales multe melodii în care prezenţa bărbaţilor nu era obligatorie. Reconfortante reprizele de muzică pop, cu multe cover-uri interpretate ca la carte, dar şi cu piese româneşti, ale formaţiei „Gaşca de acasă”, o valoroasă trupă locală.

„Wake Up”

Anna Lesko, una dintre cele mai dorite artiste din România, a lansat videoclipul single-ului *”Wake Up”* la Cinema Patria, în cadrul unui eveniment plin de fast. Înconjurata de presă şi de toţi cei care au participat la realizarea videoclipului, provocatoarea artistă i-a invitat pe cei prezenţi să ocupe locurile din sala de cinema şi, cu câte o pungă de popcorn şi o băutură răcoritoare, să pătrundă în culisele realizării celui mai recent videoclip al său. După vizionarea making of-ului, invitaţii Annei au urmărit în premieră *”Wake Up”*, un videoclip cu adevărat incitant, regizat de Alex Ceauşu şi care prezintă modul spectaculos de transformare a unei petreceri clasice într-un party incendiar, după ce eleganta şi provocatoarea Anna Lesko îşi face apariţia. Un videoclip cu maşini de curse şi de epocă, motociclete (interpreta a pozat de altfel pe o super-motocicletă), rochii scumpe, scene fierbinţi, schimbări bruşte de decor, acţiune şi o figuraţie de peste 50 de persoane. Filmările au avut loc la Cazinoul

Sinaia şi într-o parcare subterană din Bucureşti. Ţinutele artistei au fost semnate Cătălin Botezatu şi Bien Savvy.

Aura PRICOPE

Gala Premiilor Muzicale Radio România Actualităţi 2012

Dan CHIRIAC

Cea de a X-a ediţie a Galei de decernare a Premiilor Muzicale Radio România Actualităţi, realizată într-o noua concepţie regizorală (?) - acrobaţii cu foc, a avut loc la Teatrul Naţional de Opereta „Ion Dacian". Preşedintele director general al Societăţii Române de Radiodifuziune, dl. Andras Istvan Demeter ca răspuns pentru posibilele critici că spectacolul s-a mutat de la Sala Radio la Teatrul de Operetă, a afirmat că Sala Radio, o sală dedicată muzicii clasice, nu are cum să corespunda atâtor cerinţe (din păcate micuţa sală a Operetei a fost aproape goală). Gabriela Scraba este cea care a propus ca muzica românească să fie răsplătită într-o ediţie anuală pe ideea "România muzicală în limba română". Excepţie face secţiunea de pop-dance. Premiile sunt decise de către un juriu profesionist (redactori şi colaboratori) la 17 categorii.

Marcel Pavel

Unii au câştigat câte două trofee fiecare la diferite categorii. Direcţia 5 - cel mai bun concept discografic pentru „Beautiful Jazz" - Duets şi premiul pentru artistul anului la RRA. Simplu - cel mai bun artist pop dance, „Dance or die trying" - cel mai bun album pop dance. Marcel Pavel – „cel mai bun interpret" şi cel mai bun album pop cu „Nu te mai am". Cea mai bună interpretă - Nicoleta Matei (Nico), cel mai bun cântec pop pentru melodia „Mai dă-mi o şansă" (compus de soţul ei - Laurenţiu Matei). Alina Manole - cea mai bună artistă folk şi „Dragoste în 3" - cel mai bun album folk. VH2 - cel mai bun album Pop-Rock cu „2" şi cel mai bun artist Pop-Rock. Alexandra Stan - cel mai bun cântec Pop-Dance – „Get back". Daniel Iancu - cel mai bun cântec Folk – „Mii de smaralde". Taxi - cel mai bun cântec Pop-Rock „Non Stop". Premiul „Radio România Junior" - Andreea Olariu, iar cel pentru întreaga activitate - Camelia Dăscălescu. În concert au evoluat: Nico, Marcel Pavel, Simplu, VH2, Taxi, Direcţia 5, Andreea Olariu şi Alina Manole. S-a oferit un trofeu realizat special, din sticlă, cu inserţii. Prezentatori: Anca Ţurcaşiu şi Bogdan Pavlică (regretabil că „vocile" redacţiei muzicale nu au mai fost invitate să co-prezinte, aşa cum era normal). Coproducător: TVR. Partener: Teatrul Naţional de Operetă „Ion Dacian".

Voci de primăvară

Publicaţia noastră a fost partener media la un nou spectacol de ţinută şi de audienţă organizat la Iaşi de cantautorul Cristian Simionică. Se înţelege că el a şi susţinut un aplaudat recital, dar vedeta autentică a show-ului a fost fiica sa Maria Sabina, urmărită de toţi colegii ei de la Şcoala „Ionel Teodoreanu", în frunte cu directoarea Silviana Loghin şi învăţătoarea Elena Gheorghică. Simionică a invitat în spectacol două şcoli de dans, pregătite de profesoarele Lucia Negară şi Oana Gherghel, precum şi componenţi ai „Dinamic Grup", de la Palatul copiilor. Dar, cum spuneam, cap de afiş a fost micuţa Maria Sabina, care a prezentat în noi variante orchestrale compoziţiile tatălui său „Sunt ministarul din cartier", „Icoana vieţii mele", „Sunt copil" şi „Everybody rock and roll".

„Manual de iubire pentru Fuego”

Octavian URSULESCU

Țin în mână un volum cu o realizare grafică excepțională (editor Elena Condrei, editura ”Geea” din Botoşani), datorat în bună măsură, după cum ştiu, doamnei Lili Bobu, o prietenă devotată a artistului. Grafică de excepție, reproduceri de artă, partituri de cântece şi mai ales îngemănarea perfectă dintre două personalități artistice speciale – autoarea cărții, poeta Carmen Aldea Vlad, şi artistul de mare popularitate Paul Surugiu-Fuego. E şi greu de spus, este o carte despre Fuego sau una despre Carmen Aldea Vlad? Nici nu mai contează, importantă este bucuria cititorului. Probabil mare parte a versurilor din carte i-au fost oferite spre interpretare lui Fuego – de aici şi titlul cărții. Despre Carmen Aldea Vlad, care a semnat versurile a numeroase cântece de succes, publică aici mărturisiri emoționante Jolt Kerestely, Horia Moculescu, Marius Țeicu, Anton Şuteu, Adrian Daminescu, Irina Loghin, Dumitru Lupu şi fireşte Fuego, iar biografiile celor doi protagonişti oferă material de studiu pentru orice cercetător pasionat al fenomenului muzicii uşoare româneşti. Pe drept cuvânt autoarea ține să mulțumească celor care au contribuit la aducerea la lumină a acestei bijuterii: Elena Condrei, Carmen Popovici Maxim, Mirela Brehuescu, Laurențiu Palade, Ciprian Cucu, Sorin Axinte, Maria Petrariu. Într-adevăr o carte de colecție, care întregeşte fericit mica bibliotecă a muzicii noastre uşoare.

Kerestely – „masterchef”!

Clara DINU

Vedetele muzicii fac show şi atrag toate privirile la orice eveniment iau parte. Reputata Editură „Litera” (partener oficial al Galei premiilor „Actualitatea Muzicală”), prin intermediul Ralucăi Târnăuceanu, ne-a invitat la o seară aparte, la Villa Rodizio, gazdă mai mult decât ospitalieră. A fost vorba de lansarea unui volum semnat de celebrul Gordon Ramsey, „Meniul perfect”, eveniment care a atras zeci de star-uri, precum şi numeroşi reprezentanți ai mass-media. Şi cum să nu fie aşa, când toți cei prezenți au plecat acasă cu mult-râvnita carte, dar şi cu o sticlă de vin de colecție, oferită de un alt partener tradițional al revistei noastre, „Veritas Panciu”? Ing. Adrian Toma a „udat” petrecerea cu faimoasele licori ale podgoriilor Panciu, mai ales că acest lucru se impunea, alături de bucatele gătite de Cristi Sora chiar după rețete Ramsey, din carte. Între vedetele prezente i-am remarcat pe Natalia Guberna, valoroasa cântăreață de muzică populară Marinela Pîrvu, Simona Gherghe, Dana Săvuică, Dinu Maxer (care cu această ocazie ne-a arătat noul video-clip realizat cu el şi Deea de către cunoscutul regizor Costi Frimu), Crina Matei, care susține nu o dată recitaluri pe această scenă, unde în prezent poate fi aplaudat remarcatul de la „X Factor”, Alin Văduva. Dar reprezentanții show-biz-ului au dat adevărata măsură a polivalenței lor cu ocazia concursului de gătit, pe care l-au dominat cu autoritate: compozitorul Jolt Kerestely, interpretul Gheorghe Turda, actrițele Tora Vasilescu şi Cristina Deleanu (aceasta din urmă „consiliată” de soțul său, actorul-cântăreț Eugen Cristea) au smuls ropote de aplauze şi au plecat acasă cu frumoase premii din partea Editurii „Litera” şi a TV Paprika.

Vedete

Dorin MANEA

Andra - "What About Us". După super hitul "Telephone", Andra revine cu un nou single numit "What About Us", compus de Mihai Ristea. Artista şi-a lansat noua piesă în emisiunea "Happy Hour", unde a vorbit despre "What About Us" şi a prezentat publicului o coregrafie spectaculoasă, alături de dansatorii ei. În mai puțin de 24 de ore de la lansarea noului single pe contul oficial de youtube MediaPro Music, "What About Us" a strâns 50 de mii de vizualizări.

Andra

Dan Bălan

Dan Bălan - "Artistul anului 2011". La Gala Superlativelor Vip, eveniment ce urmăreşte evidențierea personalităților, dar şi a oamenilor obişnuiți care au reuşit să aducă un aport considerabil la dezvoltarea societății, nominalizați în prealabil la diferite categorii: muzică, film, teatru, cultură, modă, politică şi multe altele, Premiul la categoria "Muzică" şi titlul "Artistului anului 2011" i-au fost înmânate lui Dan Bălan pentru întreaga carieră şi activitate muzicală. Artistul a venit în țară, direct de la Moscova, pentru a-şi lua premiul şi pentru a mulțumi personal tuturor celor care îl susțin.

Pepe – 100% Adevărat. Pepe lansează cel mai nou videoclip al său pentru single-ul "100% Adevărat", extras de pe cel mai recent album "Aruncă-mi o privire". In clip, Pepe intră în pielea a şase personaje, pentru fiecare având atât o vestimentație cât şi o parteneră diferită. Pe rând, artistul a întruchipat un muncitor, un barman, un dansator, un bogătaş, un gangster şi în final un tocilar.

De un milion de ori AKCENT! Grupul Akcent a depăşit un milion de fani pe pagina lor oficială de Facebook, facebook.com/AkcentMusic. Astfel, contul îşi păstrează poziția 2 în clasamentul general Facebook pe România. Ritmul de creştere al AkcentMusic s-a modificat de la 3000 la 4500 de noi prieteni pe zi odată cu lansarea noului lor single, 'I'm Sorry'. Prezența online le-a oferit ocazia de a ține legătura cu fanii de pe toate continentele lumii, a căror inimă vibrează pe o varietate nesfârşită de ritmuri şi armonii muzicale. Astfel, piese ca 'Feelings on Fire', 'My Pasion', 'Love Stoned', 'Kylie', 'Stay with Me' sau 'Jokero' au devenit pasiunea comună a peste 1 milion de internauți. Dacă tot ne aflăm la capitolul statistici, vă putem spune că, de curând, videoclipurile mai sus enumerate au adunat peste 30 de milioane de vizualizări doar pe contul casei lor de discuri, Music Roton.

ŞTEFAN BĂNICĂ - "Cântec pentru Violeta". Ştefan Bănică lansează cel mai nou single al său, "Cântec pentru Violeta". Piesa este inclusă pe albumul "Super-Love", al treisprezecelea disc de autor semnat Ştefan Bănică, ce conține în total 12 piese."Cântec pentru Violeta" este o piesă cu o semnificație aparte, o melodie cu versuri pline de sensibilitate, compusă de Ştefan Bănică, special pentru fetița sa, Violeta, cu siguranță o piesă ce sensibilizează toți tații de fete şi nu numai.

Pepe

Femina

Dan CHIRIAC

ROLLER SIS. Grupul pe al cărui refren „Se Thelo” am dansat la zeci de petreceri, ne aduce un nou hit: „Let's Dance” este o colaborare cu artistul de culoare Lennox Brown. Acesta s-a născut în țara care vibrează de ritm şi sonorități exotice, Jamaica, în oraşul Port Antonio şi a crescut în Marea Britanie. Aroma hip hop old school adusă de el surprinde şi scoate în evidență piesa pe o piață muzicală dominată la momentul actual de dance şi muzica electronică. Directorul de imagine al videoclipului a fost Lulu Hillerin. „Ne-am jucat cu diferite cadre şi culori de-a dreptul amețitoare, atât în ce constă stylingul vestimentar cât şi decorurile. Videoclipul are o imagine foarte curată, motiv pentru care personajele principale devin zâmbetele şi mişcările de dans” au spus fetele. Surorile Isabell Christine şi Lisa Larissa trăiesc pentru moment în Germania, țara în care au crescut împreună cu părinții lor, dar fac vizite dese în țară pentru a-şi vedea prietenii şi a susține concerte.

RAMONA BĂDESCU. După ce în două decenii de mari succese a devenit o vedetă îndrăgită în Italia datorită aparițiilor pe micul ecran şi a rolurilor din filme, Ramona Bădescu revine la muzică, prima sa mare pasiune. Să nu uităm că ea a fost de două ori laureată a festivalului de la Mamaia, precum şi câştigătoare a ultimei ediții a concursului TV „Steaua fără nume”, în 1989. Revenirea la care ne referim are loc în cadrul turneului muzical intitulat „Pasiune”. Este vorba de un spectacol de 2 ore realizat cu orchestra sa din Napoli, cunoscută publicului nostru în urma recitalului de la festivalul de romanțe „Crizantema de aur” de la Târgovişte. Pasiunea este emoția principală a spectacolului, sub diferitele sale forme de manifestare: între oameni, pasiune pentru mâncare, pentru credință, pentru viață... Ramona dedică în concert câteva melodii acestor forme de pasiune: „Tu sei una cosa grande”, „Mari Mari”, „A pizza”, precum şi „Ave Maria” de Schubert, cântată într-o manieră mai caldă, mai intimă. Pasiunea pentru viață este concentrată în toată experiența de scenă, pentru că, spune Ramona, „pentru mine pasiunea este agonia şi extazul, este acea hrană a vieții mele şi a sufletului meu, iar pasiunea îmbinată cu entuziasmul şi cu puterea de a realiza ceva în viață a fost premiza luptei mele, dându-mi tărie. După triumful de la Salerno au fost 10 concerte în oraşele din sudul Italiei, după care s-a traversat Oceanul, pentru spectacole la Miami şi Boston. Ramona Bădescu duce la Roma o existență frenetică, împărțindu-se între proiectele artistice, munca la Primărie (se ocupă de problemele românilor de acolo), sala de sport, cursurile de dans (clasic, jazz, pop, tango). Pentru meritele sale indiscutabile, Ramona a primit recent o importantă distincție din partea „Cavalerilor de Malta”.

Ramona Bădescu

M. Toncea Gligа

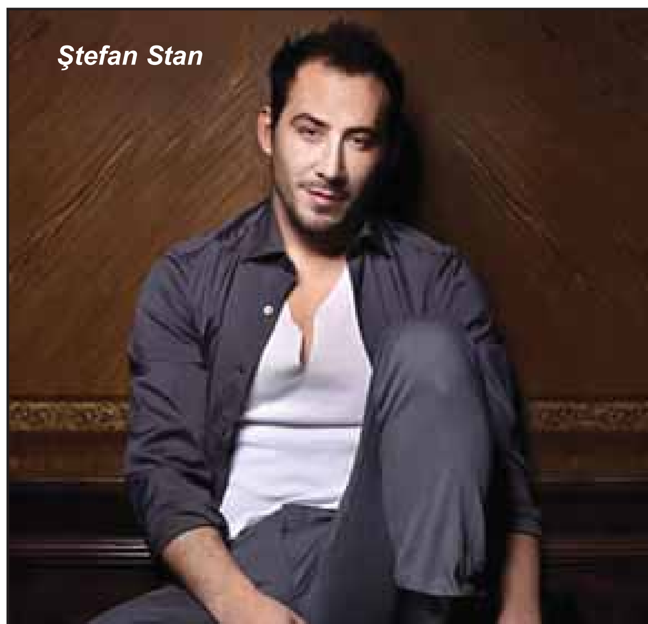
MIRONA TONCEAN GLIGA. La Reghin ființează cel mai puternic club de dans sportiv din țară, „Dansul viorilor”, cu nu mai puțin de 696 de finalişti în concursuri naționale şi internaționale, cupe şi campionate, precum şi 505 medalii de aur, argint şi bronz. Tot aici există Gimnaziul (cu predare intensivă a dansului sportiv) „Mirona”, precum şi o competiție națională de dans sportiv de mare anvergură purtând acelaşi nume. Mai precis prenume. Ele vin, fireşte, de la cea mai mare campioană a dansului sportiv din România, Mirona Toncean Gliga. De la primul titlu de campioană națională, cucerit în 2001, palmaresul ei a devenit imposibil de egalat: 116 finale, din care 5 la Campionate mondiale, cu 72 de locuri I! Ultimul titlu național a fost obținut la începutul acestui an, alături de noul partener, Roman Ciflicli. Zecilor de titluri republicane cucerite la toate cele 3 secțiuni – standard, latino şi „10 dansuri” - li se adaugă clasări unice pe plan internațional, la care acum zece ani nici nu îndrăzneam să visăm. Este vorba de locul I la „Blackpool Dance Festival” (Anglia) – cel mai vechi şi mai prestigios concurs de dans sportiv din lume (prima ediție a avut loc în 1921!), precum şi de cele 3 locuri I la „German Open Championship” - cel mai mare concurs de gen, pe plan mondial. În 2001, aici s-a cântat pentru prima oară imnul României, datorită Mironei Toncean Gliga. Mamă împlinită, antrenoare şi arbitru, inegalabila campioană va mai aduce cu siguranță multe trofee culorilor țării noastre.

Flash

CLAUDIO CRISTO feat. **TAMY** – „Teach Me" este cel mai nou single lansat de Dj-ul, producătorul şi remixer-ul Claudio Cristo. Claudio Cristo este un DJ în ascensiune şi un producător de succes din România. Pasiunea sa pentru muzică s-a născut încă din copilărie, când a început să cânte la chitară. Din anul 2000 s-a afirmat în cariera sa de DJ şi de atunci a avut parte de o continuă ascensiune. Pe lângă partea de producţie, Claudio a început să remixeze piesele artiştilor autohtoni şi, mai apoi, ale celor din străinătate. Reputaţia sa în domeniul muzical a crescut cu uşurinţă şi astăzi este prezent în multe cluburi şi pe posturile de radio. Fără nici o îndoială, Cristo este un artist de succes, în plină ascensiune, care face show pe oriunde ajunge.

Keo

Bang Bang! este noul single semnat **CIPRIAN ROBU** şi **BLANCHE**, povestea nopţilor nebune de distracţie spusă de beaturi pozitive şi onomatopee jucăuşe - o piesă care poate deveni viciul sfârşitului de toamnă. Ciprian Robu are 24 de ani, dar cântă şi produce muzică de la 16, în studioul lui din Făgăraş. După primul său hit, 'Beach Parties', a urmat 'Fun (Oh eh Ah)', un featuring cu aceeaşi Blanche, ce s-a bucurat de un videoclip foarte colorat, filmat în Făgăraş şi Braşov. Anul acesta, piesa a fost cântată şi pe scena uneia dintre cele mai mari gale muzicale din Grecia, alături de vedeta locală Eleni Foureira.

Ştefan Stan

KEO feat. **DRU** KEO a lansat cel mai recent videoclip, „Take it Easy", piesa fiind un featuring cu artistul canadian Dru. Vocea aparte a lui Keo este pusă în valoare de ritmurile pop cu accente R&B. Linia muzicală nu este specifică pieţei muzicale din ţara noastră, producţia de calitate îndreptându-se spre ritmurile pe care vibrează continentul american. Co-producătorul acestui single este Rob Wells, responsabil pentru hiturile lui Justin Bieber. Filmările au avut loc la studiourile MediaPro din Buftea. Regizor - Alex Ceauşu. Dru este un cântăreţ, compozitor şi dansator care a crescut în Toronto şi a început să devină cunoscut prin 1993. Keo are un proiect live în care Skizzo Skills dă un aer fresh pieselor prin intervenţiile sale rap. Cei doi sunt completaţi de vocea şi apariţia spectaculoase ale Alexandrei Ungureanu.

ŞTEFAN STAN - "You Give Me Love". Două zile de filmare, o echipă formată din 49 de oameni, o limuzină şi 11 top modele, acestea sunt ingredientele folosite pentru "You Give Me Love" . Filmat în incinta Delta Design Concept Store, clipul îl prezintă pe Şefan seducător, un Casanova contemporan, care se joacă cu minţile, dar şi trupurile a 11 dintre cele mai frumoase top modele din România. Scenele de seducţie prezintă femeia în roluri de copilă jucăuşă, *femme fatale*, dar şi romantică şi pasională. Va rămâne Ştefan cu vreuna dintre fete? La lansare Ştefan i-a avut alături de el şi pe unii dintre colegii de la "Vocea României", printre care Daniel Max Dragomir, Robert Patai, Anthony Icuagu şi Marcel Lovin. Ştefan a profitat de prezenţa numeroasă a jurnaliştilor pentru a-şi introduce noua formulă de scenă. El cântă acum cu trupa The Crossroads cu experienţa spectacolului live: Mike Vlahopol- chitară solo/backing; Mircea Elisei – clape/ backing; Cornel Dinică – bas; Kostas Black – tobe.

VICKY RED. După ce a făcut parte din „Morandi" sau „Sonichouse", **VICKY RED** face primul pas spre o carieră solo cu single-ul „**If You Ever Feel**", produs şi compus în colaborare cu Deepside Deejays. Piesa vorbeşte despre grija pe care i-o porţi persoanei iubite şi nevoia de a-i alina acesteia singurătatea. Noul proiect MediaPro Music se bucură de succes în rândul publicului, feedback-ul fiind unul foarte bun. Mai mult decât atât, Viky Red a intrat in cursa Eurovision cu piesa „If You Ever Feel". *"Piesa „If you ever feel" – la care am lucrat îndeaproape cu băieţii de la Deepside Deejays, care îmi sunt buni prieteni de altfel – e primul meu single din cariera solo, aşadar e foarte specială pentru mine. Iulian Moga i-a filmat un clip deosebit şi s-a calificat în finala naţională a Eurovisionului. Mă bucur că am trecut de prima fază a competiţiei şi că „If you ever feel" a luat note mari de la juriu. "* ne-a spus Vicky Red

Mihai Trăistariu: „Balade”

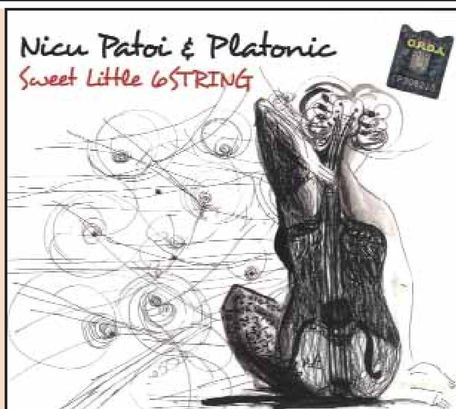
Pe acest album editat de casa Roton, cunoscutul interpret reuneşte 19 piese din repertoriul românesc (multe din ele compoziţiile sale) şi internaţional, puse în valoare de vocea sa impresionantă. La loc de cinste se află creaţiile lui Andrei Tudor, „Cât de frumoasă eşti” şi „All the time” (feat. Nico), alături de celebrele

„Knockin on heaven's door” (Bob Dylan), „Je t'aime” (Lara Fabian) sau „Are you lonesome tonight” (făcută celebră de Elvis Presley). Frumos este faptul că protagonistul nu uită fructuoasa perioada Valahia şi pe foştii colegi Costi Ioniță şi Dorin Topală, incluzând piesele „Mama”, „Tu, numai tu”, „Why?”.

Nicu Patoi & Platonic: „Sweet Little 6String”

Cu ani în urmă am întâlnit la concursurile rock formaţia gălăţeană Platonic Band, prezentă mereu pe podium. Între timp, liderul ei s-a mutat la Bucureşti şi a devenit un muzician super-activ: este component al grupului lui Ştefan Bănică Jr., dă lecţii de chitară, este solicitat la showroomuri de firme celebre de instrumente, concertează în duo alături de Berti Barbera (au imprimat şi discuri) şi are o nouă versiune a grupului, denumit doar Platonic. După mult timp apare al doilea lor CD, care a necesitat

peste 500 de ore de studio, dar nu pune accentul pe virtuozitatea lui Nicu, ci oferă o muzică accesibilă, în care „ideea de grup şi de unitate sunt mai importante decât necesitatea de a admira un solist vocal sau de a reţine vreun refren”.

Discul editat de A&A Records în seria World and jazz conţine 12 compoziţii ale lui Patoi, cu o excepţia a două teme, are numeroşi invitaţi - 5 claviaturişti şi 5 suflători, de înregistrări, mixaje, mastering s-a ocupat Cristi Dobrică, iar de orchestraţii - Patoi, Adrian Ciuplea, Răzvan Lapi Lupu (din cvartet mai face parte şi Berti Barbera). Muzică instrumentală făcută fără compromisuri, cu suflet, o raritate în cenuşiul nostru peisaj muzical: un disc de certă valoare.

Ioana Sandu: „Nu ştii cât mă iubeşti...”

Editat de casa Eurostar, este practic un album de autor,

muzica (şi orchestraţiile) poartă semnătura lui Francisc Reiter, iar versurile, cu o singură excepţie (Rodica Elena Lupu) aparţin protagonistei. Recomandată cu căldură în booklet de Titus Andrei, Ioana Sandu posedă cu siguranţă o voce studiată, cu frumoase inflexiuni. Aşa cum spune cunoscutul om de radio, cei doi „păstrează tradiţia, melodia cantabilă, modul simplu şi direct de comunicare”. Înafara piesei titulare am mai remarcat titluri cum ar fi „Voi pleca”, „Mă poţi minţi?”, „Asta e adresa mea!”, „Prinde-mă în braţe!”, „Te caut”, „Care dintre noi?”. Postprocesare sunet: Valentin Chelaru.

LaLa Band: „LaLa Love Songs!”

Trupa muzical-actoricească a serialului „Pariu cu viaţa” şi-a cucerit o mare popularitate în rândul adolescenţilor şi se află deja la cel de-al doilea album muzical, lansat printr-un concert la Sala Palatului alături de formaţia X-

PLOD.

Albumul conţine 18 piese, cover-uri după piese de dragoste celebre: „Where the wild roses grow”, „If you don't know me by now”, „You Lost Me”, dar şi single-uri proprii: „LaLa Love Song”, „Avem acelaşi vis”, „Am învăţat să lupt”, „Who Cares”, „My Real Love”. Mulţi dintre componenţi au la activ premii la competiţiile vocale, aşa că nivelul muzical este ridicat. Moda grupurilor adolescentine, de succes peste ocean, dar nu numai acolo, capătă acum şi la noi o întrupare de prim rang. Succes şi în anii următori!

Pagini de
Florin-Silviu URSULESCU

Sighişoara Blues Festival

Doru IONESCU

Între 23 şi 25 februarie 2012, tradiționalul festival organizat de inimoşii Ioan Lazăr şi Aurel Hațiegan şi-a desfăşurat a opta ediție, într-o sală a teatrului "Mihai Eminescu" devenită neîncăpătoare, cu spectatori veniți inclusiv din străinătate. Ca de obicei, echipa emisiunii « Remix » de la TVR Cultural a filmat din plin şi e în curs de difuzare a unor ample selecțiuni din cele şase recitaluri (joi, după ora 23).

Festivalul a fost deschis de un bluesman singuratic – storyteller, cum îi place prezentatorului Berti Barbera să-i numească - **Samuel James**, un tânăr american cântând în vâna vechiului blues acustic. Al treilea său disc, de pe care a interpretat multe din piese, încheie o trilogie căreia cel mai bine îi stă în Europa, unde muzica este prizată dintr-o perspectivă mult mai... culturală decât acasă în State (he said!). Seara a continuat la apogeu cu recitalul trupei legendarului **Johnny Winter** (pentru care au venit cei mai mulți dintre spectatori). Cu piese de pe ultimul său disc, « Roots » (la care a lucrat în 2004 chiar cu chitaristul mai tânăr care i-a ținut hangul, Paul Nelson), bluesman-ul şi-a demonstrat – sieşi şi asistenței în extaz - sufletul rămas tânăr, aducând un tribut bluesmanilor din vechime, respectiv din anii '50 - '60, când consideră că el, cel puțin, a prins cea mai bună epocă a blues-ului. La interviu (care s-a consumat în rulota sa, în fața unui tort dăruit de Vali Răcilă, pentru că Johnny şi-a sărbătorit ziua de naştere chiar la Sighişoara!) s-a dovedit foarte ambițios, dorindu-şi să înregistreze noile idei de compoziții.

Johnny Winter

Seara doamnelor blues-ului le-a avut pe scenă pe experimentata **Shakura S'Aida** (Canada) care s-a jucat (alături de chitarista şi, la rândul ei, compozitoarea Donna Grantis) între soul (a fost şi o preluare Nina Simone), funk, rock şi fireşte blues! Aşadar melodii de pe cele trei discuri « Blue Print », « Brown Sugar » şi bineînțeles recentul « Time », care au rotunjit un recital cu de toate, de la mama rhythm & blues-ului! Cât despre chitarista-vocală **Samantha Fish**, aparenta-i fragilitate s-a estompat la primul solo (nu în defavoarea feminității), dovedind abilități de chitaristă, nu în ultimul rând de compozitoare – discul de debut « Runaway » o dovedeşte din plin.

Ultima seară a însemnat, pe de o parte, revenirea lui **Corey Harris** cu trupa sa **Rasta Blues** (pe care n-a adus-o la o ediție anterioară, atunci când a apărut şi a făcut valuri de unul singur), care a mai umbrit din prima impresie lăsată, cu adevărat ieşită din comun. Ce-i drept, muzica uneori mai comună (la intersecția dintre blues şi reggae) a fost mai tot timpul întretăiată de vocea deosebită a lui Corey (a cântat şi trei melodii solo), care ne-a dezvăluit că n-a abandonat postura de storyteller şi nici drumurile de documentare în Africa (în ianuarie tocmai ce fusese în Mali). Pe de altă parte, recitalul lui **Bob Brozman** a fost – pentru mine, dar nu numai – cel mai interesant, atât prin chitarele etalate şi tehnica desăvârşită a interpretării la fiecare dintre ele, cât şi prin compozițiile atipice, pline de spargeri de ritm şi citate neaşteptate. Genul onemanshow / entertainer i se potriveşte de minune, am constatat-o şi săptămâna următoare, când a fost invitat de Nightlosers să participe la emisiunea « Timpul chitarelor ». Un american altfel foarte aşezat (cu ditamai ferma acasă), care călătoreşte în toată lumea, cântând pe mai nimic (singura problemă fiind transportul multitudinii de instrumente). De altfel, prea popularul Bob, care mai fusese o dată în România (documentându-se în primul rând în muzica țigănească), a promis că va reveni chiar în această primăvară – a nu rata! (foto : Raluca Tămaş)

REVISTĂ LUNARĂ EDITATĂ DE U.C.M.R.
CU SPRIJINUL UCMR-ADA DIN FONDUL SOCIAL CULTURAL

ACTUALITATEA MUZICALĂ

Redactori:
Mihai COSMA
Octavian URSULESCU
Editorialist: Liviu DĂNCEANU
Şef de producție: Costin ASLAM

Semnează în acest număr:
Corina BURA, Grigore CONSTANTINESCU
Oana GEORGESCU, Doru IONESCU, Florian LUNGU,
Doina MOGA, Vasile TOMESCU,
Florin-Silviu URSULESCU, Vasile VASILE

Pentru ediția electronică vezi: www.ucmr.org.ro

Adresa redacției: Bucureşti, Calea Victoriei 141, sect.1, 010071, România. **Tel./Fax:** +40-21-312.98.67
E-mail: em@edituramuzicala.ro, editura@unmb.ro

TIPOGRAFIA - ERICOM PRINT SRL
TEL: 021-410.64.88 ISSN: 1220-742x